

ВІЧНИЙ СКАРБ

№2 (95)
ЛЮТИЙ
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Валаам: причини
падіння

3

Сила співчуття

4

Дім Якова

6

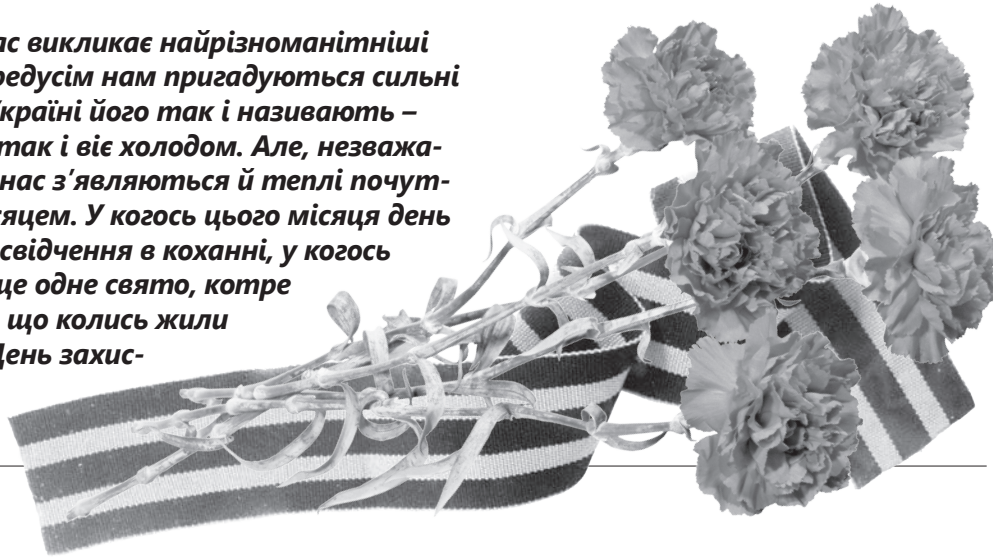
Сила дружини,
яка молиться

9

Захисник Вітчизни

■ Віталій Колісник

Місяць лютий в усіх нас викликає найрізноманітніші почуття. Мабуть, передусім нам пригадуються сильні морози. Недаремно в Україні його так і називають – «лютий». Від лютого так і віє холодом. Але, незважаючи на це, у кожного з нас з'являються й теплі почуття, пов'язані з цим місяцем. У когось цього місяця день народження, у когось освідчення в коханні, у когось весілля... У лютому є ще одне свято, котре об'єднує нас, як людей, що колись жили у СРСР, – 23 лютого – День захисника Вітчизни.

У перше святкування 23 лютого відбулося в Петрограді (Санкт-Петербурзі) 1918 року, коли офіційно цей день був проголошений Днем захисника соціалістичної Вітчизни від військ австро-угорських загарбників. Після того, як радянська влада повноцінно вступила у свої права після завершення Першої світової війни, з 1922 року святкування 23 лютого – Дня захисника Вітчизни – набуло всенародного характеру.

Проте з часів розпаду Радянського Союзу популярність цього свята стала дедалі зменшуватися. Можливо, хтось із жінок відмічає це свято даруванням листівок, цінної речі чи навіть приготуванням святкової вечері для свого чоловіка, а хтось уже не вважає цей день святом і лише обмежується побажаннями на словах із ввічливості. Чому так відбувається? Чому вже не кожна жінка вважає свого чоловіка захисником Вітчизни, захисником власної сім'ї?

Часто в художніх фільмах, романтичних книгах нам пропонується образ хороброго чоловіка. Він мчить на коні або на джипі, воює проти злочинців, рятує свою кохану, кидається заради неї у вогонь і у воду, поводить дещо грубо, напористо, не поважаючи інших, він їсть м'ясо, курить дороги цигарки та п'є міцні напої. Таким чоловіком захоплюються. Цей образ героя поступово відкладається в підсвідомості. Тому в житті дедалі частіше трапляється так багато нерозважних хоробрих чоловіків, котрі готові розпочати бійку з будь-яким образником своєї гідності чи своєї сім'ї. Зазвичай усе починається з нецензурної лайки, а закінчується бійкою. Переможець тріумфує, він гідний поваги, але чомусь момент слави минає дуже швидко й переростає в розчарування. Насправді фізична перевага над іншими не приносить справжнього задоволення. Якщо сьогодні ти виявився фізично сильнішим і зміг хоробро відстояти права своєї сім'ї за допомогою грубої фізичної сили, тоді де гарантія, що завтра хтось інший не виявиться сильнішим за тебе й не нав'яже свої права, навіть не будучи правим? Недаремно ж Каїн, убивши Авеля й цим начебто вирішивши проблему шляхом фізичної розправи з образником, одразу ж починає хвилюватися про

свою безпеку, кажучи Господеві: «Я буду ховатись від лица Твого. І я стану мандрівником та заволокою на землі, і буде, – кожен, хто стріне мене, той уб'є мене». І промовив до нього Господь: «Через те кожен, хто вб'є Каїна, семикратно буде пимщений!» (Бут. 4:14, 15). Бог показує, що конфлікт не можна вирішити шляхом фізичного насильства.

А часом чоловік, котрий зникає хоробро захищати сім'ю, стикається з іншою проблемою. Він може захистити сім'ю від інших, але як йому захистити її від самого себе? Гадаю, кожен з нас, чоловіків, котрих Бог наділив великою фізичною силою й твердим характером, може пригадати випадки, коли використовував свої переваги не за призначенням. Мабуть, кожен може згадати ситуацію, коли ображав свою кохану беззахисну жінку, пізніше приносячи вибачення, і дивувався, що через якийсь час знову доводилося просити вибачення за свою «хоробру» поведінку. Невже це замкнене коло? Невже хоробрість – це прокляття, котре рано чи пізно зруйнує стосунки з близькими, дорогими нашому серцю людьми?

Останнім часом ми можемо побачити фільми, де жінки поводяться навіть хоробріше за чоловіків, зокрема, як одна жінка справляється з дзюжиною чоловіків, розштовхуючи їх у різні боки. І тепер у реальному житті усе частіше можна побачити жінок, котрі намагаються не поступатися чоловікам у хоробрості. Невже це і є вихід?

У Біблії є чудова відповідь на ці запитання. Господь вустами Соломона, наймудрішої людини на Землі, каже нам: «Ліпший від силача, хто не скорий до гніву, хто ж панує над собою самим, ліпший від завойовника міста» (Прип. 16:32). Той, «хто панує над собою», завоює місто без фізичного насильства, він по-справжньому здобуде серця жителів міста. Кажуть, що одного разу Наполеон Бонапарт, видатний геній війни, згадуючи давні роки, сказав: «Олександр Македонський, Юлій Цезар, Карл Великий і я створили великі імперії. Однак на чому вони стояли? Вони стояли на силі. Але століття тому Ісус розпочав створення Свого Царства, заснованого на любові, і навіть сьогодні мільйони

готові померти за нього». Важко не погодитися з цими словами. Немає вже великих воїнів минулого, а їхні імперії перетворилися на попіл. Але Царство Христа продовжує розширювати свої кордони, здобуваючи все нових і нових послідовників. Подивіться на приклад Ісуса! Чим Він міг завоювати серця мільйонів? Що спонукає мільйони людей і зараз, через багато століть, йти за Христом?

Коли в житті Ісуса настав вирішальний момент і люди прийшли за Ним у Гефсиманський сад, щоб узяти Його на суд, Петро спробував вирішити конфлікт між Богом і людиною шляхом фізичної сили. Він витяг меча й відсік одному з воїнів вухо. Тоді каже йому Ісус: «Поверни свого меча на його місце, бо всі, що беруть меч, від меча загинуть. Чи ти думаєш, що Я не можу вблагати Мого Отця, аби Він дав Мені понад дванадцять легіонів ангелів?» (Матв. 26:52, 53). Учні Ісуса часто намагалися вирішити проблему насильства шляхом насильства. Але Ісус знав, що цей шлях лише призведе до ще більшого насильства і врешті-решт, заведе у безвихідь. Ісус мав достатньо сили й хоробрості, але у вирішальний момент конфлікту між Богом і людиною Він проявив милість, смирення та довготерпіння.

Ісус став справжнім Захисником Батьківщини, тобто захисником усього того, що створив Бог і що було довірено Христу як Спасителю. У вирішальний момент Свого життя на Землі Він помер заради спасіння інших. І тому мільйони людей готові тепер померти за Нього. Кожний чоловік може навчитися в Ісуса, як бути справжнім захисником своєї сім'ї, не змушуючи її шукати способів захисту від самого голови сімейства. Водночас кожна жінка може навчитися в Христа, як бути помічницею захисника сім'ї та як правильно поводитися, щоб надихати свого чоловіка на нові прояви турботи й ширшої прихильності. І нехай Господь благословить вас мудрістю, щоб ви були справжніми учнями Христа!

Господь закликає нас через Свого апостола дотримуватися важливого принципу життя: «Не будь переможець злом, але перемагай зло добром» (Римл. 12:21).

ЧОТИРИ ДЕРЕВА І ОДИН МІЛЬЙОН ДОЛАРІВ

У статті Поля Харві, вміщеній у журналі «Ознаки часу» за листопад 1990 року, під заголовком «Найбільша жива істота», стверджувалося, що ми можемо отримати мільйон доларів, просто посадивши чотири дерева. Дослідники підрахували, що протягом 50 років життя ми отримали би від одного дерева дохід, що дорівнював би у грошовому еквіваленті 282 тисячам доларів. Чотири дерева дали б дохід майже в мільйон доларів.

Учені заявляють, що найбільша жива істота у світі – це не динозавр, а величезна секвоя, або каліфорнійське мамонтове дерево. Одне таке дерево важить стільки ж, скільки шість голубих китів. Найвище дерево цієї породи на 21 метр вище за статую Свободи.

У статті Харві говориться, що дерева в лісі, очевидно, здатні підживляти одне

«Зацвіте справедливий, як пальма, і виженеться, немов кедр на Ливані, посаджені в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога, іще в сивині вони будуть цвісти, будуть ситі та свіжі» (Псал. 92:13-15).

одного, з'єднуючись коренями і ділячись живильними елементами і водою. Отже, ліс – це не просто сукупність окремих дерев, а «колективне співтовариство дерев, які разом борються за виживання». Дереву можуть робити дивовижні речі. Клен, посаджені на 243 гектарах землі, щодня виділяють у повітря 75 тисяч літрів чистої води. А подумайте про всі фрукти і горіхи, які ми збираємо з дерев!

Не дивно, що псалмист порівнює праведних людей із квітучими деревами. Їхнє життя приносить плоди навіть у старості. Поки ми з'єднані з Ісусом Христом, наше життя буде нести світові велике благо. Ми прославляємо Бога і є благословенням одне для одного.

Прославте Бога за можливість цвісти для Нього. Хіба ви не подібні до дерева? Як, на вашу думку, добрі діяння Бог може здійснити через ваше життя?

Главное

Решали мы проблемы века,
От дум кружилась голова,
А главное для человека –
Найти чтоб вовремя слова.

Подать надежду для больного
И руку в помощь протянуть.
От имени Его Святого
Чтоб никого не обмануть.

Тебе воздастся по заслугам,
Не будешь ты нужды иметь,
Как и должно быть Божьим слугам,
Достойно жить и умереть.

■ Катерина Дмитрієва, м. Київ

КЛЮЧ ДО ПЕРЕМОГИ

Коли душа підкоряється Христу, нова сила оволодіває новим серцем. Відбувається дивовижна зміна, яку сама людина не в змозі здійснити. Це надприродний процес, який збагачує людську природу елементом Божественного. Душа, підкорившись Христу, стає Його фортецею в цьому бунтівному світі, і Він бажає, щоб у цій фортеці не було ніякої іншої влади, крім влади Бога. Душа, котра перебуває під охороною небесних сил, стає невразливою для нападів сатани. Але якщо ми не підкоряємося владі Христа, нами володіє лукавий. Ми неминуче опиняємося під владою однієї з двох найбільших сил, які борються за володіння світом. Щоб опинитися під владою темряви, зовсім не обов'язково обирати служіння царству сатани – достатньо лише відмовитися увійти до Царства світла.

Якщо ми не співпрацюємо з небесними силами, сатана оволодіває нашим серцем і робить його своїм домом. Єдиний захист від зла – Христос, Який живе в серці через віру в Його праведність. Доки ми не будемо мати живого зв'язку з Богом, доти ми не зможемо протистояти гріховному впливові самолюбства, потуранню своїм бажанням і спокусі гріха. Ми можемо відмовитися від багатьох поганих звичок, на якийсь час навіть звільнитися від сатани, але без живого зв'язку з Богом, без цілковитого підкорення Йому, ми зазнаємо поразки. Ми опиняємося під владою ворога і врешті-решт будемо виконувати його волю. «І кінець тієї людини буває гірший від початку, – сказав Ісус. – Так буде і цьому злому роду» (Матв. 12:45).

Найзапеклішими є ті, хто відкинув запропоновану милість і знехтував духом благодаті. Дуже часто гріх проти Святого Духа виявляється в упертому нехтуванні Божественним закликком до покаяння. Кожний крок на шляху неприйняття Христа – це крок до втрати спасіння, крок до гріха проти Святого Духа. Відмовляючись слухати обраних посланників Бога і замість цього дослухаючись до посередників сатани, які відводять душу від Христа, ми ображаємо Князя життя й ганьбимо Його перед збіговиськом сатанинським і перед усім Всесвітом. І доки людина так чинить, доти немає в неї надії й немає їй прощення, вона втрачить будь-яке бажання примиритися з Богом.

«Вічний Скарб»

«Вічний Скарб» – про Боже Слово,
Слово Біблії й науки,
Я беру сьогодні знову
У свої слухняні руки.

І схилиюсь, мов дитина,
Розгортаючи газету,
І молюсь за єдність миру,
Світ і гинучу планету.

В «Вічний Скарб» про Боже Слово —
Заховаю свою душу.
І читаю знову й знову:
Для Ісуса жити мушу.

«Вічний Скарб» про Боже Слово —
Я дарую вам у руки,
Нехай вірять у Бога
Наші діти і онуки.

З «Вічним Скарбом» наодинці
Залишаюсь нині днями,
Зберігаю в своїй скриньці,
Щоб віддати тату й мамі.

«Вічний Скарб» допоможе людям
Боже Слово зберігати,
Свято жити всім усюди
Та Ісуса прославляти.

Боже Слово – наш світильник,
А для серця – шлях науки.
Тож, брати, не забуваймо
Брати «Вічний Скарб» у руки.

■ Снітко-Дворекіна
с. Одиради, Волинська обл.

ЗАБЛУДЛА ВІВЦЯ

Заблудлою вівцею називають людину, яка збилася з правильного шляху. Ісус розповів своїм слухачам притчу: «Який чоловік із вас, маючи сто овець і загубивши одну з них, не лишає дев'яносто дев'ять у пустині та не йде за тією, що загубилася, доки не знайде її? І знайшовши, бере на свої плечі, радіючи, і прийшовши до хати, він кликає друзів і сусідів, кажучи їм: Радійте зі мною, бо я знайшов мою вівцю, що загубилася!» (Луки 15:4-6).

Як пастух любить своїх овець і не знає відпочинку та спокою, доки не знайде заблудлу вівцю – нехай навіть й одну – так і Бог любить кожну заблудлу душу. Люди можуть відкидати Його любов, вони можуть піти від Нього своїми шляхами, вони можуть обрати собі іншого господаря, та все одно вони належать Богові, і Він бажає повернути Своє. Господь каже: «Як пастух переглядає своє стадо того дня, коли він серед своєї розпорошеної отари, так Я перегляну отару Свою, і вирятую їх зо всіх тих місць, куди вони були розпорошені за хмарного та імлістого дня» (Єзек. 34:12).

У притчі пастух вирушає на пошуки лише однієї вівці. Так само й Христос, навіть якщо б загублено виявилася всього єдина душа, помер би й за цю одну-єдину.

Вівця, що відстала від отари, є найбільш безпомічною істотою. Пастух повинен шукати її, оскільки вона сама не зможе знайти дорогу назад. Так і той, хто відійшов від Бога: він безпомічний, як загублена вівця, і доки Божественна любов не прийде йому на поміч, він не зможе повернутися до Бога.

У цій притчі ми знаходимо Божественне заповнення, що навіть єдина заблудла вівця з отари Божої перебував під наглядом і жодна не залишиться без допомоги. Кожного, хто дозволить Богові викупити себе, Христос спасе з прірви загибелі й зніме тягар гріха.

Ісус закінчує цю притчу словами: «Кажу вам, що за одного грішника, який кається, радість на небі буде більша, ніж за дев'яносто дев'ятьма праведниками, які не потребують покаєння» (Луки 15:7).

Підготувала
Юлія Корвіна

Валаам: причини падіння

Валаам, як дізнаємося з 22 – 24 розділів книги Числа, був пророком Божим. Далеко не з кожною людиною Господь встановлював такі тісні взаємини, які були в Нього з пророками того часу. Бути пророком – означало стати вустами Самого Всевишнього. Тому це накладало велику відповідальність на Божого вісника. Тим більше, якщо ним була людина з язичницького народу, як це було у випадку з Валаамом. Але цей пророк втратив пильність, його духовна чутливість притупилася так, що золото і подарунки, які були запропоновані мавітським царем Валаком, стали дорожчими, ніж ясний голос Бога.

■ Ігор Корещук

Віддавши перевагу тимчасовим благам, замість послуху Господеві, Валаам врешті-решт втратив найголовніший духовний скарб – спасіння власної душі. Біблійний герой, про якого піде мова, має багато спільного з нами: і він, і ми походимо з язичників, і в нього, і в нас є спокуси на життєвому шляху (наприклад, сповідувати вустами одне, а жити інакше). Кожний, хто знає його історію, дивується глибокому падінню та ганебній смерті. Чому так сталося? Збіг обставин, примха сліпої долі чи результат необачного вибору?

Давайте детально розглянемо причини цього падіння:

1 Він сповідував РЕЛІГІЮ РОЗБІЖНОСТІ З БОЖИМ СЛОВОМ

«І встав Валаам уранці та й сказав до Балакових вельмож: "Вертайтесь до свого краю, бо відмовив Господь дозволити мені піти з вами"» (Чис. 22:13). Господь не дозволяє їти. Що це означає? Бог не дозволяє, а ми часто керуємося своїми бажаннями. Хоч у Біблії так написано, але ми вважаємо, що це неможливо виконати. Чи хочу я того, чого не бажає Бог? Чи бажаю я того, чого хоче Господь? Розбіжність у поглядах з Богом неодмінно призведе до гріха та падіння.

2 Він дотримувався РЕЛІГІЇ СЛІВ

«І відповів Валаам, і сказав Балаковим рабам: "Якщо Балак дасть мені повний свій дім срібла та золота, то й тоді я не зможу переступити наказу Господа, Бога мого, щоб зробити річ малу чи річ велику"» (Чис. 22:18).

Якою красномовною є релігія сьогодні, але згодом вона виявляється марнослівною. Якщо ви помітили в собі хвалькувату вірність, що прославляє себе, будьте вкрай обережними! Ви на межі прірви, яка веде до загибелі. Валаам ніби пафосно заявляє: «Навіть якби ви дали мені мільйон доларів, я не погоджуся піти з вами!». Але йому ніхто стільки й не пропонує. Втративши здоровий глузд, він мчить до ілюзорної цілі! Це та сама давня знайома нам ідея, лише виражена іншими словами: «Хоч би усі, та не я!». Релігія, позбавлена скромності, не може мати Божественного походження. Вона розповідає про Бога, але насправді особисто не знає Його!

3 Йому була притаманна РЕЛІГІЯ ЛУКАВСТВА ТА ВДАВАННЯ

«А тепер посидьте й ви тут цієї ночі, а я пізнаю, що ще Господь буде говорити мені» (Чис. 22:19). На перший погляд здається, що пророк справді не знає Божої волі й старанно шукає її. Але це хибне припущення,

оскільки вище читаємо: «І сказав Бог до Валаама: "Не підеш ти з ними, не проклянеш того народу, бо благословенний він!"» (Чис. 22:12). Пізніше він ще раз хоче дізнатися волю Божу: «І сказав Валаам до Балака: "Стань над своїм цілопаленням, а я піду, – може, стріну Господа навпроти себе, і що Він об'явить мені, я перекажу тобі". І він пішов на лису гору» (Чис. 23:3). Потім ще раз: «І сказав він до Балака: "Стань тут над своїм цілопаленням, а я стріну там Господа"» (Чис. 23:15).

Стаючи на шлях лукавства, людина спочатку просто прикидається перед іншими, бажаючи виглядати багатого кращою, аніж є насправді. Але коли вона надто довго «грає роль», то з часом сама починає вірити у своє лукавство. І, зрештою, намагається переконати у своїй правоті ще й Бога. Як безглуздо вдавати перед Тим, Хто все знає! Як безглуздо намагатися лукавити перед очима Того, Котрий все бачить!

Хіба сьогодні в нас немає спокуси, знаючи волю Божу, просити знака від Нього через сон, видіння чи надзвичайні обставини? Гадаєте, Бог зміниться і скаже щось інше? Причини криється набагато глибше: чи не в тому, що ми бажаємо схилити Бога до власної точки зору? Можливо, у повсякденному житті ми звикли завжди домагатися свого і вважаємо, що це аж ніяк не позначиться на наших стосунках з Господом? Не варто ставати християнським «ілюзіоністом» й імітувати бажання пізнання істини. Бачачи подібне, Бог зі скорботою каже: «Вони-бо щоденно шукають Мене та жадають пізнати дороги Мої, мов народ той, що праведне чинить, і права свого Бога не кидає. Питаються в Мене вони про права справедливості, жадають наближення Бога» (Ісаї 58:2). «Бо в очах своїх він до себе підлещується, щоб буцімто гріх свій знайти, щоб зневажити» (Псал. 36:3). Біблія робить сумний висновок: «Вони завжди вчать, та ніколи не можуть прийти до пізнання істини» (2 Тим. 3:7).

Коли Бог мовчить, це означає, що Він сказав усе необхідне й більше не має що додати. Треба, пізнавши Його волю, не шукати іншої, а смиренно піти запропонованим шляхом.

4 Йому була притаманна РЕЛІГІЯ ОБРЯДОВОСТІ

Обряди існують у всіх релігіях світу. Але коли вони починають заступати Самого Бога – це стає справжньою загрозою для духовності. Обрядовість – це релігія зовнішньої форми без внутрішнього наповнення.

Розповідають притчу про сліпців, котрі «оглядали» слона. Одного з них підвели до вух тварин, – і він промовив: «Це шматок брезенту». Іншого привели до хвоста, і той сліпеч, визначивши на дотик, сказав: «Це якась

мотузка», а третього – до хобота, і той чоловік, сумніваючись, промовив: «Це, мабуть, шланг!» І нарешті, четвертий, торкнувшись руками ніг слона, категорично заявив: «Це якась колона чи товстелезний стовп». Чого не усвідомили вони? Ці люди не зрозуміли, що перед ними слон. Чимало християн настільки зосередили свою увагу на релігійних деталях, що втратили з поля зору Бога!

5 Валаам дотримувався РЕЛІГІЇ УМИЛОСТИВЛЕННЯ БОГА

«І стрівся Валаамові Бог, і сказав він Йому: "Сім жертвників склав я, і приніс бичка та барана на кожному жертвнику"» (Чис. 23:4).

Не таємниця, що атеїзм був породжений спотвореним християнством, коли Бог був представлений як торговець гріхами. Валаам хвалиться перед Господом: «Дивися, скільки жертв ми принесли на честь Твого імені! Хіба Ти не можеш змінити Свою точку зору на деякі питання?!» Але Бог є досконалим, на чому й ґрунтуються Його незмінність. Нашого Бога неможливо умилювати з однієї простої причини: Він і так є багатомилостивий і милосердний. Але ця милість ніколи не направлена на нехтування Його волею.

До чого призвів хибний шлях Валаама?

Він так хотів померти смертю праведних! (Чис. 23:10). Але не будемо себе обманювати! Помирати з Богом у серці може лише той, хто жив з Ним! Валаам був убитий на війні. «Ну то й що? – може виникнути запитання. – Хіба це про щось говорять?». У нашому випадку – так. Згадайте, як Бог зберіг під час війни Єремію. Пригадайте Даниїла, котрий не тільки залишився живим після падіння Вавилону, а й став другою особою після царя! А тут помер... Його загибель не є нещасним випадком, а фізичною смертю духовно мертвого пророка!

Він хотів здобути все тут і потрапити до Вічності, а в результаті втратив все на Землі й занастив свою душу. Сатана завжди так діє. За Валаамом додому приїжджають на колісницях, а звідти як? «А тепер утікай собі до свого місця!» (Чис. 24:11). Він утікає, щоб хоча б зберегти свою душу. Сьогодні чимало людей втрачають своє здоров'я та життя, так і не повернувшись.

Який же вихід існує для нас, аби не потрапити в пастку й не повторити помилок Валаама? У біблійному тексті є відповідь: «І відкрив Господь очі Валаамові, і побачив він...» (Чис. 22:31). Нехай же нашою молитвою буде: «Відкрій мої очі, – і нехай я побачу – Тебе і себе». Скажімо, як псалмист: «Відкрій мої очі, і хай чуда Закону Твого я побачу! Серце моє прихили до свідств Твоїх, а не до користі. Відверни мої очі, щоб марно не бачили, – на дорозі Своїй оживи Ти мене!» (Псал. 119:18, 36,37).

Сила співчуття

■ Підготував Віталій Колісник

Якщо ми відкриємо 24 том «Большой советской энциклопедии», щоб знайти коротке тлумачення слова «співчуття», то будемо децю здивовані. Між термінами «сосостоятельная оценка» і «сосостоятельность» не знайшлося місця в словнику для терміна «сосстрадание» — співчуття. Цей факт уже сам по собі може дати певне уявлення про те, в якій епосі ми жили не так давно.

Бюст Федора Гааза в Москві

Наша сила

Господь, ми дякуєм за Сина,
Ісус – Людина непроста.
Та за провини всього світу
Його прикуто до хреста.

Історія ця не замовкла,
І скільки б не пройшло століть,
Та в пам'яті людській Голгофа,
Той хрест донині там стоїть.

Під захистом хай будуть люди,
Щоб в світі не було війни.
І хай Всевишній захищає
Планету цю від сатани.

Ісус – то є Дитина Бога,
Пройшло багато поколінь,
Та Він живе в серцях народів,
Вся сила й єдність лише в Ній.

■ Катерина Дмитрієва,
м. Київ

Соціалістичному суспільству, що пережило протягом попереднього століття ряд воєн і революцій, потрібні були сильні герої, без страху й жалості до капіталістичного супротивника. Співчуття і милосердя були чимось на кшталт прояву слабкості, і з такою психологічною установкою вирости покоління за поколіннями, десятки тисяч і мільйони людей.

«Великий біблійний словник» пропонує визначення: «співчуття – добре, милостиве ставлення до кого-небудь, здатність співпереживати й жаліти». Однак співчуття, мабуть, так би й залишилося просто статтею в словнику, ще однією абстрактною філософською категорією, якби не діяло в житті реальних особистостей, часом непомітних на тлі великих героїв-завойовників.

Письменник Лев Копелев, якого звинувачували у «пропаганді буржуазного гуманізму й жалості до супротивника», казав так: «Три заповітних поняття – Воля, Рівність, Братерство – стали після 1789 року бойовими натхненними закликами. Вони уособлювали мрії та сподівання мільйонів знедолених людей, надихали подвижників, воєвничих демократів, соціалістів, комуністів, анархістів. Але ці мрії й заклики нерідко служили одурманюючою приправою для демагогії тих властолюбних фанатиків і лицемірів, які в ім'я майбутнього щастя людства прирікали на нещастя сучасників і, проголошуючи ідеальні принципи волі, рівності й братерства, поневолювали й знищували мільйони людей».

Л.Копелев, на відміну від багатьох інших, хто схильний згущувати фарби і зауважувати лише факти, що породжують скептицизм і завдають глибокого суму, у своїй книзі «Святий лікар Федір Петрович» розповідає про людину, яка змогла піднятися вище всепоглинаючої сумної тогочасної дійсності. Своїм життям «святий лікар» привів самого письменника до пересмислення ідеології радянської епохи щодо буржуазного гуманізму. Історія життя простого лікаря стала яскравим прикладом живого співчуття.

Федір Петрович (Фрідріх Йозеф) Гааз був живим уособленням братерства. Німець за походженням і католик за віросповіданням, він прожив більшу частину життя (1806-1853) у Москві, у російському православному середовищі. Знаменитий лікар, приятель учених, аристократів, багатьох відомих москвичів спочатку був заможним чиновником – статським радником, але потім присвятив усі свої знання й сили, усього себе найбіднішим з бідняків: арештантам, жебракам, волоцюгам, приниженим та скривдженим, безправним і темним. Але для всіх: для князів і для каторжан, для професорів і для кріпаків – він був однаково турботливим, безвідмовним лікарем, для багатьох ще й порадиником, наставником, а для безправних – і заступником.

Молодий лікар-німець приїхав до Москви 1806 року слідом за княгинею Рєпніною, яка повернулася з далекої мандрівки. У Відні він вилікував її від тяжкої хвороби очей, вилікував, коли досвідчені медики виявилися безсилими. І княгиня вмовила його приїхати до Росії. Московська рідня й друзі княгині розповідали про нього так: «Учений не на свої літа. У медичних науках усіх перевершив. Латину й грецьку не гірше своєї німецької та французької знає; у математиці, фізиці й астрономії доволі обізнаний; з філософії, з богослов'я будь-якого вченого ченця за пояс заткне. У Святому Письмі начитаний, як ніхто, усі Євангелія напам'ять знає. А що богобоязливий, г'речний з усіма, не п'є, ні в карти, ні в кості не грає, нікому злого слова не скаже... Однак не ханжа: своїми чеснотами не чваниться, чужих гріхів не судить, не пліткує. Навпаки, про кожного прагне сказати хоч щось добре, схвальне. Ласкавий і привітний без корисливості; перед сильними й багатими не улесливий; із простолюдинами, зі слугами – лагідний і милостивий».

Кар'єра німецького лікаря в Росії розвивалася стрімко. Не минуло й двох років, як лікаря Федора Петровича – так його стали називати москвичі – знали в палацах і в скромних квартирках, у багатих котеджах і в убогих хатинках. На вулиці його помічали здалеку. Одного разу йому розповіли, що в богадільні багато безпомічних літніх людей хворіють без будь-якого догляду. Немає коштів, щоб наймати лікарів. Він почав кілька разів на тиждень заходити в богадільню. Діставав і ліки...

Суспільне визнання відкрило двері для нової посади. Удова імператриці Марія Федорівна, довідавшись про дивовижного лікаря, попросила сина – царя Олександра – взяти його на державну службу. І 1807 року лікар Федір Петрович Гааз царським указом був призначений на посаду старшого лікаря Московського шпиталю імені імператора Павла І.

Лікар Гааз полюбив місцевих жителів, душою приріс до них. За кілька років він уже вільно говорив і писав російською мовою. Вторгнення армії Наполеона приголомшило й обурило Гааза так само, як і всіх його друзів і знайомих. У 1812 році він став військовим лікарем. Два роки йшов він з армією від Москви до Парижа – перев'язував рани, виймав кулі, ампутував розтрощені ноги й руки, лікував лихоманку, проноси, контузії. Він працював у похідних наметах і селянських хатах, у панських залах і в нашивдкуроч збитих дощатих бараках.

Настав мир. Російські солдати почали повільно повертатися на батьківщину. Колона за колоною рухалися на схід. Лікар Гааз заслужив відпустку й на Рейні повернув до містечка свого дитинства Бад-Мюнстерайфель. Брати й сестри вмовляли його залишитися вдома.

Гааз відмовчався. Ночі не спав... довго лежав у темряві... думав, згадував. Тут усе тихо, мирно, охайно. А там – випалені вулиці Москви, попелища, стирчать сиротливі печі, обвуглені дерева й кущі, закопчені безголові будинки, юрби бездомних. Сумовита строкатість убогості; жінки й діти в землянках і халупах, збитих з уламків. Скільки там виснажених, хворих, безпомічних страждальців... На прощання він помолився біля батьківських могил. Брати й племінники донесли валізи до поштової карети...

Москва відроджувалася. На вулицях, площах, у провулках нагромаджувалися гори каменю, цегли, колод, піску. Будувалися обрамлені зеленню садів і квітниками палаци й особняки, прості цегельні будинки й рублені хати.

Федір Петрович спершу квартирував у знайомих, потім придбав власний будиночок. Пацієнтів було багато, зцілені платили щедро. Хоч лікував він зовсім безкоштовно і бідноту, й старих у богадільнях. Будь-якої миті, чи то вдень, чи вночі поспішав до тих, хто благав про допомогу. Він лікував і часто виліковував найтяжчі недуги – лихоманку, кольки, проноси, ревматизм, гнійні виразки. Якщо не міг вилікувати, намагався полегшити біль, зменшити жар, утішав добрим словом і заздалегідь попереджав рідних, щоби послали за священником. Досить швидко Федір Петрович Гааз розбагатів. Він став популярним лікарем, купив кам'яний будинок на Кузнецькому мосту, одній з велелюдних вулиць, придбав Федір Петрович і велику зручну карету, четверо орловських рисаків. Купив у підмосковному селі Тишки маєток і сто кріпаків, відкрив сукняну фабрику.

Однак господар з німецького лікаря вийшов нікудишній, хоч сам він так не вважав. Сусіди, поміщики й повітові чиновники посміювалися, а хто й реготав, розповідаючи анекдоти про нового господаря: «Чули, німець наш провідував свої мастки. Прикажчик йому в очі бреше безсоромно: там, мовляв, не вродило, там градом побило, там мужики крадуть. Староста, шахрай із шахраїв, знай, підтакує, казанською сиротою прикидається, про бідність скигить, а сам – запеклий кулак, багатший за деяких купців московських. Але цей витрішкуватий усім вірить, усіх жаліє. Пішов по хатах, запитує, де є хворі, почав і дідів, і бабусь навчати, наставляти, ну неначе піп...» За таку довірливість довелося розплачуватися: доходи від маєтку й фабрики дедалі зменшувалися. Прикажчик і староста брехали дедалі нахабніше. А лікар Гааз потребував дедалі більше грошей на облаштування й на будівництво лікарень, а пізніше – і на допомогу арештантам.

За матеріалами книги Лева Копелева «Святий лікар Федір Петрович»

МОЛИТВА ІЗ ШАНОБЛИВІСТЮ

«Він же промовив до них: Коли молитесь, говоріть: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє»

(Луки 11:2).

Святити Ім'я Господнє — значить говорити про Бога з благоговінням, бо «св'яте та грізне Його Імення» (Псал. 111:9). У жодному випадку не промовляйте Ім'я Бога надаремно та не закликайте Його легковажно. Молячись, ми приходимо до Всевишнього, тому повинні стати перед Ним із благоговінням. Ангели закривають свої обличчя в Його присутності. Херувими та святі світлі серафими наближаються до Його престолу з урочистою шанобливістю. Хіба не з більшою пошаною і благоговінням повинні приходити до Господа, свого Творця, і грішні людські істоти?

Проте святити Ім'я Господнє означає не тільки це. Ми, подібно до юдеїв за часів Христа, можемо зовні виявляти велику пошану до Бога, але водночас постійно ганьбити Його Ім'я. Ім'я Господнє — «Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий... що вибачає провину й переступ та гріх» (Вих. 34:6,7). Ім'я отримує кожен послідовник Христа. Це — спадщина Божих дітей. Коли велике лихо спіткало Ізраїль, пророк Єремія молився: «Імення ж Твоє на нас кличеться, не залишай нас!» (Єрем. 14:9).

Це Ім'я святять небесні ангели і мешканці безгрішних світів. Якщо ж ви молитесь: «Нехай святиться Ім'я Твоє», то цим просите, щоб воно святилося в цьому світі й у вашому житті. Перед ангелами і людьми Бог визнає нас Своїми дітьми; моліться ж про те, щоб через вас не знеславилось «те добре ім'я, що ви ним називаєтесь» (Якова 2:7). Бог посилає вас у світ Своїми представниками. Кожним вчинком свого життя ви повинні відкривати святість Божого Імені. Передусім ви маєте виробити в собі Його характер. Ви не можете святити Його Ім'я, якщо власним життям і характером не відкриєте світові Його характер і життя. А це можливо лише тоді, коли ми приймемо благодать і праведність Христа.

■ Мирон Вовк

ДРУГА ЗАПОВІДЬ

«Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я — Господь, Бог твій, Бог заздрисний, що карає за провину батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей»

(Вих. 20:4-6).

Свобода – через пізнання Істини

«Якщо ви будете перебувати в Моєму слові, тоді справді будете Моїми учнями і пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!» (Івана 8:31, 32).

Ці слова обурили фарисеїв. Забувши рабське пригноблення нації римською владою, вони вигукнули з обуренням: «Ми є потомством Авраама і не були ні в кого й ніколи невольниками. То як же Ти кажеш, що станемо вільними?» (в. 33). Дивлячись на оточуючих Його людей, рабів гріха, думки котрих були спотворені обуренням, Христос із сумом відповів: «Знову й знову запевняю вас, що кожний, хто чинить гріх, є невольником гріха». Вони перебували в тенетах найжакливішого рабства, рабства князя темряви.

Усіляка душа, що відмовляється віддатися Богові, перебуває під владою іншої сили. Тоді людина більше не належить собі. Вона може говорити про свободу скільки завгодно, але насправді перебувати під владою найпринизливішого рабства. Такий людині неможливо побачити красу істини, бо розум її в полоні сатани. У той час як вона гордовито продовжує утішати себе думкою про самотійні міркування, насправді повністю виконує бажання й волю князя темряви. Христос прийшов, щоб розірвати кайдани, що сковують душу в гріху. «Отож, якщо Син визволить вас, то справді будете вільні» (Івана 8:36). «Бо Закон Духа, тобто життя в Христі Ісусі, визволить тебе від закону гріха і смерті» (Римл. 8:2). У роботі викуплення немає насильства та примушення, і жодне зовнішнє силування не може сприяти цьому. Під дією Святого духа людині надається свобода вибору, кому вона бажає служити. У тій переміні, котра відбувається в людині, коли душа віддається Христу, проявляється найвища свобода. Вигнання гріха є добровільною дією душі. Справедливо, що ми не маємо сили звільнитися з-під влади сатани, але коли ми щиро бажаємо звільнитися від гріха і в найбільшій потребі прагнемо допомоги згори, тоді наші духовні сили поєднуються з Божественною силою Святого Духа і робляться покірними у виконанні волі Божої. Звільнення людини з-під гніту гріха можливе лише за умови спілкування людини з Христом. «Істина вас вільними зробить», і Христос є цією Істиною. Гріх може взяти гору лише через ослаблення розуму й руйнування душевної свободи. Підкорення Богові означає відновлення людини, повернення її до колишньої слави й людської гідності. Божественний Закон, котрому ми маємо підкорятися, є для нас і «законом свободи».

Розуміння, співчуття – це прокладений тобою шлях до ближнього, яким і він прийде до тебе.

Олександр Круглов

Доброта – мова, якою німі можуть говорити і яку глухі можуть чути.

Кароліна Бові

Взаємна доброзичливість є найближчою спорідненістю.

Публій Сір

У цьому світі, де царюють байдужість і неприязнь, слід високо цінувати кожну щиру прихильність.

Йоган В. Гете

МУДРІ ДУМКИ

З ким ти спілкуєшся?

Крапля води, впавши на розпечене залізо, миттєво перетворюється на пар. Та ж крапля, впавши в порошок, створює грудочку грязі. Крапля роси на квітці у променях сонця виблискує, наче діамант. Залежно від того, до чого крапля доторкається, вона може або зникнути, або перетворитися на бруд, або засяяти, подібно до дорогоцінного каменя.

Так і з людьми. Багато що залежить від того, з ким людина спілкується. Якесь товариство губить людину, якесь забруднює, третє – облагороджує. Спілкування ж з Господом – «сонцем правди» — просвіщає нас духовним світлом, щоб ми засяяли, мов діамант чистої води.

змія було знищене царем Єзекією. Поручення Заповіді полягає не у виготовленні зображень, а в поклонінні чи служінні їм.

Хтось упадає в інші крайнощі й каже, що зображення нічого не означають, а лише нагадують нам про справжній об'єкт поклоніння. Люди часто наводять подібні докази, щоб виправдати використання ікон, мовляв, немає нічого поганого в поклонах перед зображенням, оскільки ми поклоняємося Богу, а не образу. Але зверніть увагу на зміст Заповіді. Бог не просто говорить: «Не вклоняйся їм», а й забороняє їм служити. У служінні Богові не повинні застосовуватися зображення.

Що означає слово «заздрисний»?

«Бо Я — Господь, Бог Твій, Бог заздрисний...» — сказано в Заповіді. Словники дають наступне пояснення цього слова: «Бог «заздрисний» означає, що Бог переслідує свої цілі рішуче й твердо». І це правильне значення слова, але не повне. Слово «заздрисний» також означає «підкується про принесення користі». Воно характеризує Особу, яка постійно охороняє, захищає й дбає про те, щоб нічого поганого не сталося.

Бог ревно підкується про те, щоб Його творіння постійно отримувало небесне благословення й не наражалося на небезпеку відступити від Господа. Він не бажає, щоб ми ставали на небезпечний шлях, коли якась річ відволікає нашу увагу від живого Бога. Якщо людина пізнала Господа, вона не потребує допомоги зображень. Така людина має радість від щоденного спілкування з Христом, і їй не потрібні допоміжні засоби для молитви та поклоніння, «адже ми живемо вірою, а не тим, що бачимо» (2 Кор. 5:7). Цією Заповіддю Бог забороняє також інші методи служіння, не визначені Богом в Його Слові. Христос засуджував пишну обрядовість фарисеїв, докоряв їм, що вони втратили простоту служіння Господу. Ця Заповідь засуджує й сучасне захоплення обрядовістю, надмірним прикрашанням обрядовістю, надмірним прикрашанням місця богослужіння, зокрема використанням розп'яття.

Ще одна небезпека підстерігає нас, якщо ми поклоняємося Богові, використовуючи різні зображення. Своїм поклонінням ми прищеплюємо нашим дітям неправильне уявлення про Бога. Якщо діти звикають молитися й служити Богові, використовуючи зображення, вони з юних років розумом і почуттями прив'язуються до матеріальних речей, ми не розкриваємо їм суті Бога та слів Ісуса Христа: «Бог є Дух, і хто Йому поклоняється, повинен поклонятися у Дусі та істині» (Івана 4:24). Завдання батьків полягає в тому, щоб навчити дітей правильно поклонятися Господеві, «щоб знало про це покоління майбутнє, сини, що народжені будуть», — устануть і будуть розповідати своїм дітям. І положать на Бога надію свою, і не забудуть діл Божих, Його ж заповіді берегтимуть» (Псал. 78:6:7).

Отворите сердце

Пролетают земные года
Очень быстро и незаметно.
И уйдут они навсегда,
Как туман, растворятся бесследно.

Пожалеешь тогда о земном,
Что о Боге ты раньше не знала,
И поймешь в сожаленье о том,
Почему тяжко в жизни страдала.

Когда пламя коснется души,
Отзовется ужасною болью,
Будет поздно тогда просить,
Чтоб Господь спас Своею любовью.

Потому отзовемся скорей –
Пусть смеются с «неверных» люди,
Отворим Богу сердца дверь,
Пусть оно всегда с ним пребудет.

■ Людмила Перегуда,
г. Фастов

МУДРІ ДУМКИ

**У любові до тварин проглядається туга
за людськими стосунками.**

Геннадій Малкін

**Щоби сповна оцінити дружбу, потрібно
спочатку відчувати любов.**

Нікола Шамфор

Радість зближує, а горе згуртовує.

Альфред Бужар

**Поганий друг – твоя тінь: у сонячний
день утікай – не втечеш, у похмурий день
шукай – не знайдеш.**

Абай

**Головний плід дружби полягає в
полегшенні й визволенні душі від
самотності й надриєв.**

Френсіс Бекон

**Розділена радість – подвійна радість,
розділене горе – півгоря.**

Деметрій

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

**Заяви надсилайте
за адресою:**

04071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою));
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою)).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Дім Якова

■ Б. Німшевська

Досліджуючи історії старозавітних сімей, ми можемо почерпнути важливі уроки, зауважити мудрість, яка походить від Самого Бога і яку можна використовувати в різних сферах нашого життя. Бо Святе Письмо – не лише теологія, це також підручник для психологів, лікарів, вихователів, батьків, дітей – для кожного з нас. Спробуймо разом взяти деякі уроки, досліджуючи події, які трапилися в сім'ї Якова.

У книзі Буття 37:26-28 читаємо: «І сказав Юда до своїх братів: "Яка користь, що вб'ємо нашого брата, і затаїмо його кров? Давайте продамо його ізмаїльтянам, — і рука наша нехай не буде на ньому, бо він брат нам, він наше тіло"». Брати послухали його. Вони витягли Йосипа з ями й продали за двадцять срібняків ізмаїльтянам, котрі повели його до Єгипту.

Ця історія зворушує нас до глибини серця, і ми забуваємо, що причиною життєвих проблем не лише Йосипа, а й усієї багатодітної сім'ї був сам батько. Створена Яковом родина нині оцінюється психологами як патологічна. Чому сини Якова так зненавиділи батька? Чому вони вирішили помститися й завдати йому жакливого болю, забравши в нього улюбленого сина Йосипа? Звідки взялася така жорстокість у серцях дітей, чий батько був обраний Богом для особливої місії? Чи буває ненависть безпричинною? Чи може дитина ненавидіти батька?

Щоб краще зрозуміти цю трагічну й жорстоку щодо Йосипа подію, перенесімося подумки в ті часи, коли Яків усвідомив, що його тестя Лаван ошукав його. Він провів шлюбну ніч не з коханою Рахіллю, а з Лією, до якої був байдужим. Однак сім'я була створена, бо за законами того часу, якщо жінка на очах у всіх заходила до намету чоловіка, це вважалося узаконеним шлюбом.

Наступного дня Яків домовляється з Лаваном про шлюб з іншою донькою. Він готовий працювати ще сім років, аби одружитися з Рахіллю (див. Бут. 29:23-31). Ким у той час були зайняті думки й почуття Якова? Чи було в його серці місце для Бога? Якщо й так, то зовсім мало, бо бажання мати Рахіль за дружину брало гору над усім. Тут варто подумати: чи полігамія, яка так часто зустрічалася в ті часи, була передбачена в Божому плані для людини? Звичайно, ні, і про це свідчить Святе Письмо: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, — і стануть вони одним тілом» (Бут. 2:24). Неможливо бути одним тілом з багатьма жінками. Це неможливо ні фізично, ні психологічно, ні тим більше духовно.

Ось чому Лія не відчуває прихильності чоловіка. Вона не лише невродлива, а ще й небажана як жінка. Однак Бог бачив її терпіння, бачив також і впертість Якова, знав його прагнення й бажання. Він благословляє Лію синами, аби змінити її нещасливе життя.

«І побачив Господь, що зненавиджена Лія, і відкрив їй утробу, а Рахіль була неплідна» (Бут. 29:31). Лія народила синів: первістка Рувима, потім Симеона, Левія, Юду. Запам'ятаймо останнього, бо саме він врятує життя Йосипа. Че-

рез заздрості Рахіль віддає Якову свою служницю Білгу за дружину, і вона народжує Дана й Нефталима. Лія ж, у свою чергу, дає Якову свою служницю Зілпу, яка народжує Гада й Асира. Наступними народжуються сини Лії та Якова — Іссахар і Завулун, а також дочка Діна.

Нарешті, через багато років, Бог відповів на молитви Рахілі й відкрив їй утробу. Саме тоді народжується Йосип, який, за її словами, зняв з неї ганьбу безплідності. Народження дитини надихає улюблену дружину Якова, і вона мріє про наступного сина. Проте Рахіль не знала, що помре, народжуючи Веніяміна.

А тепер спробуймо уявити собі атмосферу, яка панувала в домі Якова. Отже, перед нами дві сестри-суперниці, дві служниці, втягнуті в сімейні чвари, а також Яків, котрий перебуває в епіцентрі цієї боротьби. Не забуваймо, що сім'я Якова живе в наметах, де не замикаються ні вікна, ні двері. Безліч дітей, які бігають довкола, усе бачать і чують. А в Якова з'являється їх все більше й більше, і саме діти стали предметом суперництва їхніх матерів. Цілком очевидно, що ці діти народжувалися й зростали в емоційно нездоровій сім'ї. Діти Лії та служниці швидко зрозуміли, що батько байдужий до них, він не кохає їхніх матерів. Сини чують плітки, спостерігають за інтригами, стають свідками того, як матері змагаються за чоловіка. Діти, цей дорогоцінний Божий дар, стали іграшками в руках двох жінок одного чоловіка.

Нам добре відомо, що діти відчувають, кому з них надається перевага, і починають цим зловживати. Йосип не був винятком. Під час пологів другого сина — Веніяміна — Рахіль помирає. Овдовілий Яків усю свою любов до Рахілі переносить на Йосипа, і той отримує від батька найбільший дарунок, який тільки може отримати дитина, — любов. Любов беззастережну, але й безпринципну, сліпу до потреб інших людей.

Атмосфера, що панувала в домі Якова, емоційно вражала дітей, сприяючи формуванню важких патологій. Розпач дружин, незадоволений чоловік, який відчуває себе обманутим з боку тестя, доповнюють цю картину. Якими можуть бути в такій ситуації стосунки між дітьми, народженими від чотирьох різних матерів і одного батька? Звичайно, миру й гармонії там не було. Вища напруга досягла своєї кульмінації в той момент, коли брати планували злочин. І хоч перворідний син Якова Рувим намагався відмовити їх від наміру вбити брата, він не називає речей своїми іменами, ніби боїться стати на бік добра в цей вирішальний час.

Руки братів уже заплямовані кров'ю племені Сихема. Перед нами не без-

невинні діти, а загартовані пастухи, які легко переріжуть горло й вівці, й людині. Що для них смерть брата? Вони так і не навчилися відрізняти добро від зла. Та й хіба вони в таких умовах могли цього навчитися?

Біблія повідомляє, що «Ізраїль любив Йосипа над усіх синів своїх». На знак цього він подарував йому «квітчасте вбрання», яке стало предметом заздрості для інших дітей. Потім цей одяг був вимазаний кров'ю козляти й принесений батькові на доказ того, що Йосипа немає серед живих. Юда, який врятував життя Йосипові, побачивши розпач Якова, залишає батьківський дім. Можливо, він боявся розповісти батькові правду. А може, просто остерігався жорстоких братів.

Але попри всі негаразди, кожна медал має дві сторони. І ця історія також має позитивний елемент. Прихильність Якова принесли Йосипові багато добра, адже любов окрилює, зміцнює почуття власної гідності, дає добрий старт у житті. Йосип ніби й не приймає близько до серця ненависті братів. Ця щаслива дитина вільна й відкрита. Він не відвертається від братів, не впадає в депресію. З радістю розповідає їм свій сон.

Близькі стосунки з батьком зміцнили віру хлопця. Інакше, яким чином нещасний раб Потіфара в далекому Єгипті знав, що Господь з ним і благословляє його? У серці Йосипа живе любов, у нього немає відчуття, що він покинутий людьми чи Богом, бо цю впевненість дала йому любов батька й матері. Йосип не планує помсти, він не використав жодної ситуації, аби покарати братів. Навпаки, забезпечив їх хлібом і був готовий завжди допомагати їм. Йосип навчений любити, а любов усе прощає й покриває. Він відчуває себе впевнено в кожній важкій ситуації, має тверду віру й мораль, бо знає Божу Істину. Будучи відкритим з людьми, вміє спілкуватися з ними, навіть у в'язниці, де опинився через фальшиве звинувачення в непристойній поведінці. Бог змінює зло на добро. Лише Господь може визволити нас із нещастя, якщо ми, звичайно, повністю довіряємося Йому. Йосип у своєму житті пожинає рясні плоди батьківської любові.

Адже любов батька — фундамент, на якому дитина буде своє життя. Коли фундамент відсутній, немає на чому зводити стіни. Дитина стає незахищеною від зла й людської підступності. Такими людьми легко маніпулювати, тому що їм бракує відваги. Вони здаються під час найменших випробовувань. Такі діти мають низьку самооцінку, надто критичні, часто заздрісні й завжди незадоволені життям. Любов — основа життя. Йосип отримав стільки батьківської любові, що йому вистачило її на весь шлях земний.

На житті Сергія всі давно поставили хрест. Та й він сам вважав своє життя безглуздом. Знівечений алкоголем і дивними голосами, Сергій бачив для себе лише один вихід – смерть. Але хіба Христос, Який помер за людей, не вкаже виходу з будь-якої ситуації?

Галина НАЙДА, місто Харків

Головне – жага до життя

Люди гинуть «за метал»

Часто гроші є злом. Це помітив ще кілька тисячоліть тому Агур, просячи в Бога: «Убогства й багатства мені не давай!.. Щоб я не переситився та й не відрікся, і не сказав: «Хто Господь?» і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога» (Прип. 30:8,9). Раптове багатство, що потрапило до рук Сергія Асмагамбетова після безрадісного дитинства, зруйнувало його життя.

Тепло материнської любові маленький Сергій відчував лише протягом чотирьох років – до смерті своєї мами. Народився Сергій у Росії в казахсько-російській сім'ї. Коли йому виповнилося чотири місяці, родина переїхала до Харкова. Після смерті матері хлопчика виховували бабуся та нерідний дідусь, які там мешкали. Дід, котрий робив для себе 60-градусний самогон, частенько ображав онука. Але найстрашніше, що, беручи приклад з діда, до вживання алкоголю поступово почав долучатися підростаючий Сергіюко...

Відслуживши в армії, Сергій повернувся до Харкова. Створив сім'ю, влаштувався працювати на завод «Кондиціонер», де отримував щомісяця близько 320 радянських карбованців. Якось він зустрів давнього приятеля, з яким колись займався гірським туризмом. Він запропонував Сергію: «Я працюю в будівельному кооперативі й отримую 500 рублів на місяць. Ходімо зі мною працювати. Годі тобі вже на заводі в цеху брудом дихати».

У кооперативі Сергія взяли працювати мулярем за платню 900 рублів на місяць, у 90-ті роки це була значна сума. Тепер, маючи такі гроші, він став постійно випивати з колегами-будівельниками. Але на цьому його фінансові успіхи не скінчилися. Разом з напарником Сергій купив лотерейний квиток. Він виявився виграним: приз – жигулі «девятка». Сергій подумав: «Навіщо мені авто? Це ж треба кидати пити. Треба буде – викличу таксі». Ім з напарником запропонували продати виграний квиток за 125 тисяч рублів. І вони погодилися. Сергій відтепер навіть не знав, на що витратити ті гроші. І він ще більш посилено витрачав їх на алкоголь. Дружина не витримала й пішла від нього, забравши з собою їхнього сина. Шлюб розпався. 1994-2002 роки були для Сергія періодом випадкових короточасних зв'язків, будувати тривалі стосунки з жінками не вдавалося, допоки він не зустрів Ірину.

Будиночок у селі

«Ми жили з нею все життя поряд, в одній п'ятиповерхівці, – розповідає Сергій. – У неї була квартира № 20, у мене – № 23». Через багато років вони звернули один на одного увагу й почали жити разом. Незабаром у них народилася донька Марія. Але сімейне вогнище не врятувало Сергія від чарки. Він уже не міг не пити. Тоді в нього виникла ідея продати квартиру Ірини й купити будиночок у селі. «Може, хоч там настане нове життя», – сподівався Сергій.

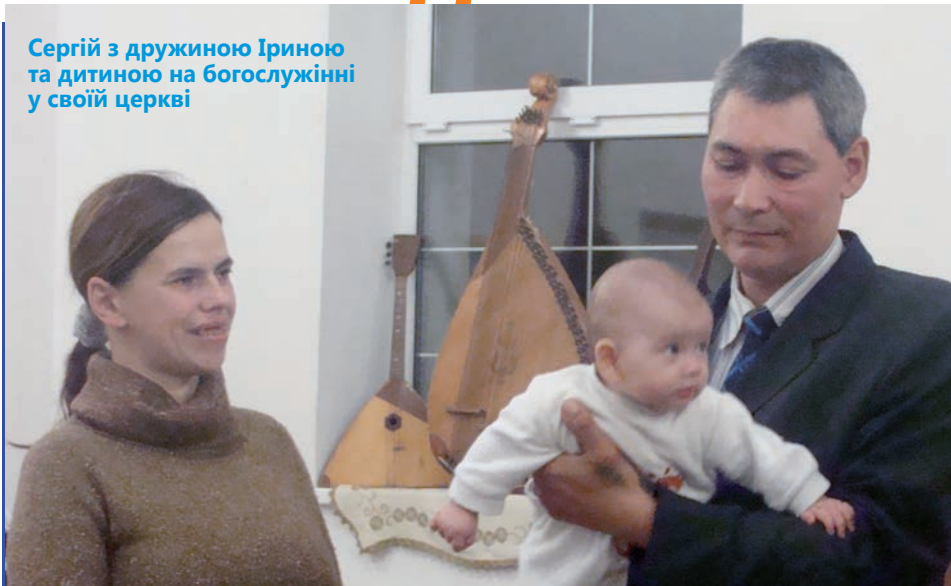
Квартира продавалася довго й не без пригод. Ідею Сергій подав, а сам занурився в алкоголь. Продажем довелося займатися Ірі, котра до того ж була інвалідом другої групи й сама потребувала турботи та допомоги. Купити новий будинок зголо- силася допомогти її сестра зі своїм чоловіком. У 2004 році Ірина купила будинок у селі Артюхівка Харківської області.

Але й у тихому селі Сергій пиячити не припиняв. Працювати в такому стані він практично не міг.

Бісівський голос і не тільки

Розуміючи, що живе ненормальним життям, Сергій почав умовляти Іру залишити його. Він навіть навмисне робив так, щоб вона його зненавиділа. Любляча дружина терпіла всі образи. На візку че-

Сергій з дружиною Іриною та дитиною на богослужінні у своїй церкві

рез усе село, незважаючи на сусідський сміх, Іра привозила п'яного чоловіка додому. Вона була з ним поруч. Варто було їй відлучитися, як він намагався покінчити життя самогубством. Життя ставало йому дедалі нестерпнішим.

З 2005 року Сергій, перебуваючи у тверезому стані, став чути дивні голоси, які то насміхалися з нього, то принижували його, то спонукали до жахливих дій. Одного разу один з голосів сказав Сергію: «Ми прийдемо, зв'яжемо всіх вас і на твоїх очах з'валтуємо твою двохрічну доньку. Тому краще задуши її, щоб вона не мучилася». Той страшний голос багаторазово повторював ці слова. Сергій, не витримавши цього, і справді почав душити свою доньку. Раптом він побачив образ сатани, що єхидно посміхався, і батько забрав руки від шиї дівчинки. Слава Богу, він не встиг виконати диявольського наказу.

Бісівські голоси, алкоголь, злидні – усе це перетворило життя Сергія на кошмар, від якого він не міг прокинутися. Вихід Сергій убачав у самогубстві. Тисячі таблеток, мухомори, леза, ножі, мотузка – він спробував безліч методів, щоб убити себе, але в нього нічого не виходило. Якесь сила ніби оберігала його від смерті.

Виписавшись із лікарні, в якій лежав після чергової спроби покінчити з життям, Сергій цілий день блукав Харковом. Уже вночі дійшов до «Кінного ринку». У голові засіла ідея: викинутися з дев'ятого поверху. Сергій підійшов до під'їзду першої ліпшої дев'ятиповерхівки, навмання набрав код – і двері відчинилися. Піднявся на дев'ятий поверх, і в голові з'явилася інша думка: «Скільки разів ти вже намагався, і в тебе нічого не вийшло. Цього разу теж не вийде, тільки калікою залишишся. А Іра буде за тобою все життя доглядати».

Господні дива

Один чоловік у селі займався кодуванням. Він запропонував Сергію з'їздити до Харкова до сильнішого кодувальника. Умова – перед цим тиждень не пити. Сергій витримав цей термін і за гроші ініціатора поїздки (своїх коштів у Сергія взагалі тоді не було) поїхав до «першої столиці». А Ірина тим часом познайомилася з дружиною цього кодувальника, котра відвідувала Церкву Адвентистів Сьомого Дня, і вони почали ходити до церкви разом. Іра старанно молилася за чоловіка. Це було напередодні Нового року. Новий рік у своєму селі Сергій відзначав тверезим.

Артюхівські віруючі почали проводити для Іри біблійні уроки в неї вдома. Сергію було цікаво слухати їх крізь стінку, але підійти він не наважувався. Коті жінки з Церкви йшли, він навіть сам роз'яснював дружині те, що вона не зрозуміла з уроку. Незабаром Ірина вирішила прийняти хрещення. Але для цього їй потрібно було зареєструвати шлюб. Раніше вони багато разів намагалися дійти до ЗАГСу, але Сергій завжди приходив туди напідпитку, і реєстрації шлюбу, звичайно ж,

відбутися не могло. Але цього разу вони нарешті офіційно стали чоловіком і дружиною. Розписалися вони в п'ятницю, а в суботу Ірина прийняла хрещення. Того ж дня ввечері з нагоди цих двох подій в молитовному будинку відбувся святковий бенкет. Тоді Ірина з Сергієм вже очікували на другу дитину. Після хрещення Ірина дуже змінилася: стала частіше усміхатися, тепліше ставитися до свого чоловіка. Усе це не могло не вплинути на Сергія.

І раптом він знову почав чути голоси, які, здавалося, уже замовкли. Сергій працював на молокозаводі та постійно потайки брав звідти для сім'ї молочну продукцію. І внутрішній голос став говорити йому: «Не можна красти!». Ясна річ, це вже був голос іншої природи. Це був голос від Бога. Невдовзі Сергій написав заяву на звільнення. У графі «Причина» він зазначив: «Не можу працювати в суботу». Хоч про хрещення Сергій тоді ще не думав, але Четверту Заповідь Божу порушувати не хотів.

Наприкінці 2007 року в Харкові Даниїл Ребанд проводив євангельську програму. Дружина того ж самого чоловіка, який повів Сергія до харківського кодувальника, запропонувала йому послухати проповіді. І Сергій погодився. Відразу після закінчення програми, за тиждень до Нового року, Сергій твердо вирішив охреститися...

Тепер потяг до спиртного в Сергія зовсім зник. «І справа тут не в кодуванні, термін дії якого вже давно минув, – стверджує Сергій Асмагамбетов. – Це Бог звільнив мене від жахливої алкогольної залежності». Бісівські голоси зникли. Поступово життя Сергія відновилося. У них з дружиною народилася третя дитина, і це ще одне диво від Бога. Адже лікарі взагалі забороняли Ірині, котра має другу групу інвалідності, народжувати. Але, на подив медперсоналу, сьогодні в Сергія та Іри троє діточок. Господь зробив для цієї сім'ї й ще одне диво. Лікарі збираються повністю скасувати інвалідність Ірини, оскільки вже не бачать для неї підстав. Люблячий Христос зцілив її.

Сьогодні Сергій – вразковий сім'янин, гарний будівельник, який зібрав бригаду майстрів, котрі не працюють в суботу, чудовий місіонер.

Крім цього, Сергій активно розповсюджує в Артюхівці газету «Вічний Скарб». Його не зупиняють навіть паркани одного харківського чиновника, який живе в цьому селі. За посередництва охорони він щомісяця передає йому газету. Сьогодні Сергій проходить у Харкові курси, щоб стати пресвітером у своїй церкві. Тепер знайомі Сергія з «першої столиці» та з села часто звертаються за порадою до нього, до людини, на якій колись поставили хрест.

«Щоб позбутися залежності, головне – захотіти жити, нормально жити. Поки людина сама не захоче, все буде марно, – каже Сергій Асмагамбетов. – Важливо молитися за таку людину, щоб у неї з'явилося величезне бажання жити інакше».

Милосердний Бог

Тяжкі життєві переживання – це Божественні знаряддя, за допомогою котрих Він очищує наш характер від недоліків і нерівностей та відшліфовує його подібно до каменя. Обтісування, різьблення, шліфування й полірування завдають болю. Та оброблені таким чином живі камені стають придатними, аби зайняти призначене їм місце у небесному храмі.

Летить день за днем

Летить день за днем, проходять роки,
І швидко століття спливають...
Та хай навіть пройдуть десятки віків —
Не страшно: Спасителя маю.
Посиджу, як Марія, біля ніг,
Послухаю спокійний, тихий голос,
Вберу, як губка, всі слова Його,
Наллюся, як на ниві стиглий колос.
За руку ніжно візьме Він мене
І скаже: «Ходім, сестронько, зі Мною».
І поведе у Царство неземне,
У Царство миру, правди і любові.

■ **Наталія Сукова**
с. Беремля, Сумської обл.

У КОЖНОГО СВОЯ СПРАВА

Не лише в дикому лісі, а й у київських лісопарках часом можна почути гучний «свист ямщика». Це кричить повзик. Восени, коли на деревах немає листя, розгледіти його легко: невеличка приземиста пташка з благородно-сірою спинкою. У поведінці повзика є неповторна особливість, яка дозволяє легко його впізнати. Це спосіб харчування, за котрий повзик і отримав свою назву. У пошуках їжі — комах, що сховалися у тріщинах кори, — повзик рухається уздовж стовбура згори вниз, методично оглядаючи кожну помічену тріщинку. Спочатку він залітає на верхівку, а потім «повзе» до низу стовбура, спускаючись униз головою. Нам достатньо спробувати самим пошукати комах на поверхні кори, аби зрозуміти, наскільки це непросто. Терпінню ж повзика можна позаздрити.

Проте у такий спосіб харчується не лише повзик. У наших лісах водиться пташка, яка розмірами й формою тіла нагадує повзика, але відрізняється від нього коричнево-строкатою спинкою й тонким голосочком. Це пищука. Пищука теж повзає стовбуром, теж шукає комах у тріщинах кори й робить це з не меншим терпінням. Але коли пищука й повзик зустрічаються на одному дереві, вони одне одного не обкрадають.

Річ у тім, що повзик по стовбуру завжди спускається, а пищука підіймається, залізаючи вгору, немов по спіралі. Таким чином, пищука й повзик рухаються назустріч одне одному. Повзик дістає комах із тріщин, що відкриваються догори, а пищука — з обернених донизу.

Шляхом кропіткої праці ці маленькі пташки ловлять здобич, котру знайти аж ніяк не просто. Для них це пожива, а для лісу — захист від комах-шкідників. Цілий рік повзик і пищука трудяться поруч, але одне одному не заважають, бо в кожного свій шлях, призначений Творцем.

Кожній людині Господь також доручає свою справу. Керуючись волею Божою, ми приносимо користь і маємо «усе те, що потрібне для життя і побороти» (2 Петра 1:3), не заважаючи один одному. І Божою благодаттю вистачає на всіх, потрібно лише довіритися Небесному Отцю, зрозуміти, яку справу Він нам доручив, і чесно її виконувати, а решта додасться.

«Роблячи добро, не втрачаймо запалу, бо свого часу пожнемо, якщо не ослабнемо» (Гал. 6:9).

■ **Сергій Рібар**

Істинна ознака

«І залишивши околиці Тира й Сидона, Ісус знову прийшов до Галилейського моря, на територію Десятимістя» (Марка 7:31). Це була друга подорож до цієї місцевості. Ісус зійшов на гору, там зібралося дуже багато людей, до Його ніг підносили хворих і немічних. Він зціляв їх усіх, і люди, хоч і були язичниками, прославляли Бога Ізраїля.

Протягом трьох днів вони тіснилися довкола Спасителя, ловили кожне Його слово й спостерігали за тим, що Він робив. Наприкінці третього дня в них закінчилася їжа. Ісус не хотів відпускати їх голодними в дорогу, він попросив Своїх учнів нагодувати людей. І знов учні виявили невір'я, незважаючи на те, що нещодавно у Витсаїді вони бачили, як з благословення Христа їхніх мізерних запасів вистачило, щоб нагодувати великий натовп народу. Вони відповіли Ісусові: «Звідки нам у пустині взяти стільки хліба, щоб нагодувати таку юрбу?» (Матв. 15:33). Проте, підкоряючись Його слову, вони принесли Йому все, що мали, — сім хлібів і дві риби. У результаті величезна кількість людей наситилася, ще й залишилося сім великих кошиків з їжею. Чотири тисячі чоловік, не рахуючи жінок і дітей, підкріпилися їжею, й Ісус відпустив їх радісними та вдячними.

Потім, сівши в човен разом з учнями, Ісус переплив озеро й прибув до Магдалу. Язичники, жителі Десятимістя, приймали Його з радістю. Але тепер, коли Він знову прибув до Галилеї, де Його сила виявилася найбільш переконливим чином, де було звершено більшість Його справ милосердя й де проповідано Його вчення, Христа зустріли з презирством і недовірою.

Фарисеї та садукее, ці дві непримиримі спільноти, об'єднавшись, прийшли до Христа, вимагаючи ознак з неба. В історії Ізраїлю було багато чудес. Але юдеї не розуміли, що не це їм було потрібне. Зовнішні матеріальні ознаки не могли принести їм користі.

Вони мали потребу не в освіті, а в духовному оновленні.

«Лицеміри! — сказав Ісус. — Вигляд неба ви пояснити можете (вивчивши небо, вони могли наперед сказати, якою буде погода), а ознак часу — не здатні?» Слова Христа, сказані в силі Святого Духа, були ознакою, котру Бог дав для їхнього спасіння. Місія Христа була підтверджена ознаками, даними з неба: ангельський спів, котрий чули пастухи, зірка, котра вела мудреців, голуб і голос з неба під час хрещення Христа — усе це свідчило про Нього як про Месію.

Ісус сказав: «Лукавий і перелюбний рід шукає ознаку, але ознаки йому не дасться, хіба що ознака Йони» (Матв. 16:4). Як Йона три дні й три ночі був у череві кита, так і Христос стільки ж буде «у серці землі». І як проповідь Йони була ознакою для ніневітян, так і проповідь Христа була ознакою для Його поспоління. Кожне чудо, здійснене Христом, було ознакою Його Божественності. А головним доказом Його Божественного походження є Його земне життя, яке відкрило людям характер Отця. Він звершував Божі діла, Його слова були живою водою й хлібом з неба. Саме життя Його є найбільшим з усіх чудес.

Ісус, «тяжко зітхнувши» й залишивши людей, які намагалися випробувати Його, увійшов до човна разом зі Своїми учнями. Вони прямували до Витсаїди, де були нагодовані п'ять тисяч людей. Ісус промовив: «Будьте обережні та стережіться фарисейської і садукейської закваски» (Матв. 16:6). Учні не зрозуміли Ісуса. Оскільки вони забули взяти з собою хліба, то витлума-

чили слова Христа як попередження не купувати хліб у фарисеїв і садукеев. Брак віри й духовної проникливості часто був причиною того, що вони не розуміли Його слів. Проте існувала небезпека, що своїми хитросплетіннями фарисеї та садукее могли поширити на учнів Христа закваску невір'я й спонукати їх недооцінювати роботу Господа.

Закваска, покладена в тісто, діє непомітно, змінюючи все тісто, змушуючи його бродити. Так і лицемірство, якщо дозволити йому залишитися в серці, впливатиме на людину, змінюючи її життя. Книжники й фарисеї навчали народ неправдивих принципів життя, котрі, одного разу прийняті, починали діяти, як закваска в тісті: вони викривляли характер. Саме це згубне вчення заважало людям прийняти слова Христа.

Лицемірство фарисеїв було результатом їхньої власної корисливості. Прославити самих себе — мета їхнього життя. Як у минулі часи, так і сьогодні серед послідовників нашого Господа широко поширений цей підступний гріх.

Християнство — це втілення щирості. Тільки сила Божої може витіснити егоїзм і лицемірство. Така зміна — ознака того, що в нас діє Бог. «Отче, прослав Своє Ім'я!» (Івана 12:28) — ось що було основним принципом у житті Ісуса, і якщо ми підемо за Ним, тоді ці слова стануть лейтмотивом нашого життя. Він велів нам «жити так само, як жив Він». «З того дізнаємося, що ми Його пізнали, якщо дотримуємо Його заповіді» (1 Івана 2:6, 3).

Підготувала: **Ірина Беднякова**

Заперечення ознак наближення Спасителя

«Жодна людина не знає ані дня, ані години» — ці слова дуже часто служили вагомим доказом для тих, хто відкидав Прихід Христа. Писання так каже: «Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець»

(Матв. 24:36).

Зрозумілі й узгоджені з Писанням пояснення цього тексту давали ті, хто очікував Прихід Господа, а їхні супротивники неправильно його тлумачили. Ці слова промовлені Христом під час пам'ятної бесіди з учнями на Оливній горі після того, як Він востаннє відвідав храм. Учні запитали: «Яка ознака Твого приходу та кінця віку?» (Матв. 24:3). Ісус указав їм на ознаки і промовив: «Коли все це побачите, знайте, що близько, вже при дверях» (Матв. 24:33). Один вислів Спасителя не виключає інший. Хоч жодна людина не знає ані дня, ані години Його Приходу, проте ми попереджені про ознаки наближення цієї події. Нам також сказано, що, нехтуючи Його застереженнями, закриваючи очі на все, що вказує на близькість Його Приходу, ми припускаємося тієї ж фатальної помилки, як і ті люди, котрі жили у дні Ноя і знали, коли прийде потоп. У притчі в тому ж розділі Євангелія від Матвія протистав-

ляються вірний і невірний раби; показана також доля того раба, котрий сказав у серці своєму: «Мій пан запізнюється». Ця притча ясно говорить нам, як Христос поставиться до тих, хто чекав на Нього й навчав інших про Його Прихід, і до тих, хто заперечував це. «Отже, пильнуйте, — каже Він, — бо не знаєте, в який день прийде ваш Господь... Блаженний той раб, якого пан, коли прийде, знайде, що він так робить» (Матв. 24:42, 46). «А коли не будеш пильнувати, то Я прийду до тебе, наче злодій, і не помітиш, у яку годину найду на тебе» (Об'явл. 3:3). Павло каже про тих, для кого Прихід Христа буде несподіваним: «День Господній приходить, як злодій уночі. Бо коли говоритимуть: Мир і безпека, — тоді раптово прийде на них погибель... і вони не втечуть». Але він також звертається й до тих, хто уважний і пильнує: «А ви, брати, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі — сини світла й сини дня. Ми не

належимо ні ночі, ні темряві» (1 Сол. 5:2-5). Таким чином, ми бачимо, що Святе Письмо нікому не дає підстави вважати, що людина має залишатися в незнанні стосовно близькості Приходу Христа. Лише ті не бажають слухати ці пояснення, хто взагалі шукає лише зачіпки, щоб мотивувати своє відкидання істини. Зухвалі насмішники, серед котрих є навіть ті, хто вважає себе служителями Христа, безперервно повторюватимуть: «Про день і годину ту не знає ніхто». Коли народ пробудився й почав шукати шлях спасіння, релігійні вчителі стали між ним та істиною, намагаючись розсіяти страх людей брехливим тлумаченням Слова Божого. Невірні стражі об'єдналися з великим спокусником, кричучи: «Мир, мир», хоч Бог не каже про мир. Подібно до фарисеїв у дні Христа, багато хто сам відмовився увійти до Царства Небесного і чинив перешкоди тим, хто бажав зробити це. Вони винні у крові цих душ.

Сила дружини, яка молиться

Досвід Стормі Омартіан

«Хвилювання щодо подружнього життя не змінить нічого – молитва про нього може змінити все». Не поспішай прирікати свій шлюб на смерть.

Сьогодні я можу чесно зізнатися, що колись серйозно думала про розлучення. Тепер таке рішення неприйнятне для мене, тому що це не найкращий спосіб вирішення проблеми нещасливого шлюбу. Я знаю, як Бог ставиться до розлучення; цей шлях виходу з важкої ситуації засмучує Його, а мені зовсім не хочеться засмучувати Господа. Але мені також добре знайоме почуття відчаю, яке вбиває всяку здатність приймати правильні рішення. Я пізнала той ступінь безнадії, при якому людина не може чинити правильно. Мені довелося відчувати таку хвилю негативних емоцій, що ніщо, крім розлучення, не обіцяло мені бажаного полегшення.

Найбільшою проблемою мого шлюбу була запальна натура мого чоловіка. Єдиними мішеннями для його гніву були я та наші діти. Я не можу сказати, що була безгрішною. Навпаки, я була впевнена, що винна не менше, ніж він, але не знала, як мені все виправити. Я постійно молила Бога пом'якшити характер мого чоловіка, однак змін не помічала. Невже Бог не чув мене?

Одного разу я звернулася до Господа зі слізьми: «Отче, я більше не можу так жити... з цією людиною в одному домі. Допоможи мені, Господи». Я годинами сиділа на ліжку з Біблією в руках і боролася з надзвичайно сильним бажанням взяти дітей і піти. Знаю, що, почувши зойк моєї душі, Бог дозволив мені ясно побачити, яким буде моє життя після розлучення, і замислитися над проблемами, котрі з'являться в мене: як я буду заробляти на життя й виховувати дітей, а найстрашніше – як розлучення позначиться на психіці сина та доньки. Я знала, що не такий вихід Бог приготував для нас з чоловіком.

Господь відкрив мені: якщо я добровільно покладу до Його престолу своє життя, якщо відмовлюся від наміру піти від чоловіка й свої потреби довірю Йому, Він вкаже, як мені присвятити своє життя молитві, і, доки я буду підносити молитви, Він буде відновлювати мій шлюб і зливати свої благословення на нас обох. Було боляче й важко погодитися, і я багато плакала, але коли наважилася, у мені вперше за багато років зажеврила надія.

Я почала молитися за Майкла щодня, молитися так, як я ніколи раніше не молилася. Однак щоразу мені доводилося сповідувати вади власного серця. Я побачила, наскільки глибокий мій біль і образа. «Я не хочу молитися за нього. Я хочу, щоби Бог блискавкою вразив його серце й викрив його жорстокість», – думала я. І повторювала: «Господи, я зізнаюся в невірності прощати мого чоловіка. Навчи мене милосердя». У мене з'явилася улюблена молитва з трьох слів: «Зміни мене, Боже». Я молилася за свого чоловіка, за всі сфери його життя:

- його роботу;
- його фінанси;
- його сумніви;
- його спокуси;

- його інтимне життя;
- його цілі;
- його страхи;
- його рішення;
- його здоров'я;
- його випробування;
- його моральні принципи;
- його репутацію;
- його стосунки з людьми;
- його батьківство;
- його минуле;
- його емоції;
- його ходіння перед Богом;
- його слова;
- його покаєння;
- його звільнення;
- його послух;
- його самооцінку;
- його віру;
- його майбутнє.

Ми обоє почали змінюватися. Спали гніву стали траплятися дедалі рідше. Він дратувався, а я просто молилася в цей момент, щоб не відповідати йому тим самим. Завдяки молитві щоденно Господь відбудовував руїни нашого життя. Ми пройшли довгий шлях, він був важким, але я впевнена, що Божий шлях вартий зусиль, бо це єдиний шлях до спасіння подружнього союзу.

Сила молитви дружини за чоловіка незрівнянно більша, ніж навіть сила молитви його матері. Зрозуміло, немає нічого більш палкого за молитву матері, котра просить за свого сина, але, одружившись, чоловік залишає батька й матір і стає єдиним цілим зі своєю дружиною. Тепер вони – одне тіло, з'єднане духовною спільністю. Сила союзу чоловіка та дружини в очах Бога набагато перевершує суму їхніх сил поза шлюбом.

Тому не можна не молитися за чоловіка. Якщо ви молитесь лише за себе, то ніколи не отримаєте бажаного благословення й не відчуєте повноти життя. Усе, що відбувається з ним, відбувається і з вами.

Наша духовна єдність як чоловіка й дружини дає нам силу, котра не до вподоби нашому ворогові, що винаходить усе нові методи зруйнування нашого шлюбу. Він брехатиме вам, кажучи: «Нічого не зміниться», «Жодної

надії на перемир'я немає», «Ти могла би бути щасливою з кимось іншим». Якщо ви повірите цій брехні, ваше серце встане проти Божої правди. Ви втратите здатність бачити ситуацію очима Бога. А Господь достатньо могутній, аби врятувати шлюб.

Ісус бажає зруйнувати всі бар'єри між вами й вашим чоловіком і відродити союз. Він може загоїти рани й укласти у ваше серце любов.

Але ви повинні твердо сказати: «Господи, я молюся про те, щоб стіна ворожнечі між чоловіком і мною була зруйнована. Урятуй нас від болю й ненависті, котрими ми намагаємося захищатися. Навчи нас прощати. Говори нашими вустами, щоб у наших словах була Твоя любов, Твій мир. Навчи нас іти Твоєю дорогою. Виведи нас із незнання, у якому ми перебуваємо; відкрий нам Твою істину, щоб нам зцілитися й відродитися для нового життя».

Не поспішайте вважати ваш шлюб безнадійним і не просіть у Бога іншого чоловіка. Він сильний зробити з вашого теперішнього чоловіка нове творіння в Христі. Чоловіки й дружини створені не для того, аби бути чужими одне одному, жити в мертвому шлюбі, терпіти приниження й розлучатися. На нашому боці Божя сила. Ми не можемо залишити свій шлюб напризволяще. Ми повинні боротися за нього, бо в нас є надія. Якщо поруч з вами Бог, тоді у вашому житті немає нічого такого, що не могло би відродитися з попелу. Сьогодні, коли ви читаете ці рядки, ми з чоловіком одружені вже чверть століття. Це не що інше, як чудо, і в цьому немає нашої заслуги – уся справа в милості Бога, Який відповідав на молитви. Нехай я й сьогодні помиляюся, але можу з упевненістю сказати, що молитва діє. Я знаю, що найбільшим добром, котре дружина може зробити для чоловіка, є її молитва.

«Хто жінку чеснотну знайде? А ціна її більша від перел: довіряє їй серце її чоловіка, і йому не забракне прибутку! Вона чинить для нього добро, а не зло, по всі дні свого життя» (Прип. 31:10-12).

Підготувала Яна Хоршун

Молитва

Моє серденько лине до Бога,
І душа аж радіє в любові,
Хай же зникнуть неспокій, тривога,
Коли з Богом я в тихій розмові.

Радість сповнює серце і душу,
Переповнює аж до країв,
І про це розказати я мушу
Людам всім на цій грішній Землі.

■ **Наталія Сукова**
с. Боромля, Сумської обл.

ГОЛОВНА СИЛА СІМ'Ї

Думка про те, що молитва не є важливою й необхідною, є одним з найуспішніших методів сатани, котрий прагне загубити душі.

Молитва – це спілкування, зв'язок з Богом, Джерелом мудрості, сили та щастя. Ісус молився Своему Отцеві «з великим риданням і слізьми» (Євр. 5:7). Павло вмовляв віруючих молитися «невпинно»: «В усьому молитвою та благаннями з подякою висловлюйте ваші прохання Богові» (1 Сол. 5:17; Филп. 4:6). «Моліться один за одного, – каже Яків. – Бо має велику силу рівна молитва праведника» (Якова 5:16). Своєю щирою, палкою молитвою батьки повинні зводити огорожу навколо своїх дітей. Вони повинні молитися з вірою, щоби Бог перебував з ними й щоби святі ангели оберігали їхніх дітей від деспотичної влади сатани. У кожній сім'ї має бути встановлений певний час для ранкового та вечірнього богослужіння. Якою цінною в Божих очах є молитва усієї родини перед сніданком, коли ми дякуємо Небесному Отцеві за Його нічну охорону й звертаємося до Нього по допомогу й керівництво на новий день! Як важливо з настанням вечора зробити так, щоб сім'я ще раз зібралася й подякувала Йому за всі отримані протягом дня благословення!

Молитва повинна бути короткою та виразною. У простих, щирих словах нехай той, хто молиться, висловить подяку Богові за Його доброту й попросить у Нього допомоги й захисту. Якщо дозволяють обставини, нехай діти беруть участь у читанні й молитві. Тільки вічність відкриє те найбільше благословення, котре несе з собою сімейне богослужіння.

Життя Авраама, друга Божого, було життям молитви. Де б він не ставив свого намету, поруч із ним будувався й жертвник, на якому приносилися ранкові й вечірні жертви. Коли ж табір рушав з місця, жертвник залишався. І подорожній ханаанець знав, хто був тут. Ставлячи свої палатки, вони відновлювали жертвник і поклонялися живому Богові.

Щоранку присвячуйте себе й своїх дітей Богові на новий день. Не будуйте планів на місяці й роки: вони не належать вам. Вам даний лише один короткий день. Присвятить години кожного дня роботі для Господа, проживіть його так, начебто це останній день вашого життя. Поділіться усіма вашими планами з Богом, і нехай Він за Своїм Провидінням виконає або ж змінить їх. Прийміть Його волю, навіть якщо вона не збігається з вашою. Тоді ваше життя буде вдосконалюватися за Божественним взірцем, «і мир Божий, що перевищує всяке розуміння, нехай береже ваші серця й ваші думки в Христі Ісусі» (Филп. 4:7).

Беріть малюка на руки

Численні дослідження психологів і педагогів переконливо свідчать: роль матері в перші роки життя дитини неможливо переоцінити. Тісний зв'язок з нею формується в малюка ще до його народження, і до дво-трирічного віку суть ставлення дитини до матері можна визначити її постійним проханням: «Обійми міцніше».

Не будемо детально описувати причини й наслідки зв'язку «мати – дитина», скажемо лише про головне для молодої сім'ї. Малюк – не дорослий, і якщо зв'язок між ним і вами надовго переривається, він сприймає це так, наче ви його залишили! Отже, справжній догляд за малюком – це не тільки годування і сповивання, а й підтримання постійного контакту з дитиною. І якщо ви мати, – не шкодуйте на це ані часу, ані сил.

Передусім правильно вирішіть, як реагувати на плач малюка. В основі його – прохання: «Іди до мене». Втім, Ви можете

дуже легко позбутися плачу – просто не звертати на нього уваги. – Навіть немовля досить швидко зрозуміє: якщо мама не приходить, тож плакати марно. Але, позбувшись клопоту в перші роки життя дитини, ви ризикуєте ускладнити це життя в подальшому: у п'яти-шестирічного малюка можуть з'явитися наслідки відсутності спілкування з вами.

Що можна порадити тут більш конкретно? – Не соромтеся брати дитину на руки (хоч дехто вважає це непедагогічним), – задля того, аби заспокоїтися, відчувати впевненість у собі, малюку потрібно почути биття вашого серця, притиснутися до вас. Місяців з шести потреба малюка в спілкуванні задовольнятиметься майже так, як у нас, дорослих: через зір і слух. Не забуваймо про це, коли спілкуємося з нашими дітьми.

Підготував Василь Гайдук

Любіть!

Любіться, сестри, любіться, брати,
Любіться, неначе востаннє.
Як Бог полюбив світ тривоги й суєти,
Як ранок кохає світання.

Любіться в щасті, любіться в біді,
Вороже нашестя тоді не здолає.
Ішов же Христос по високій воді
І нас приведе до Небесного раю.

Любіться, сестри, любіться, брати,
По вірі святих вам воздасться,
Нехай не міліють душі береги,
Приймайте життя, як причастя.

■ Людмила Усатюк,
м. Львів

МАТИ, ЯКА КУРИТЬ

*«І кості мої не сховались від Тебе,
бо я витканий був в укритті, я
витканий був у глибинах землі! Мого
зародка бачили очі Твої, і до книги
Твоїї записані всі мої члени та дні, що
в них були вчинені, коли жодного з них
не було...»*

(Псал. 139:15, 16).

Дослідження, проведені лікарями академічного госпіталю в Упалі (Швеція), вказують на пряму залежність здоров'я плоду й новонародженого від куріння вагітної жінки. Були ретельно обстежені 300000 новонароджених дітей та їхні матері віком 15-44 роки. У результаті з'ясовано:

- у вагітних жінок-курців після 28 тижнів вагітності загроза викидня на 40% більша, ніж у тих, які не курять;

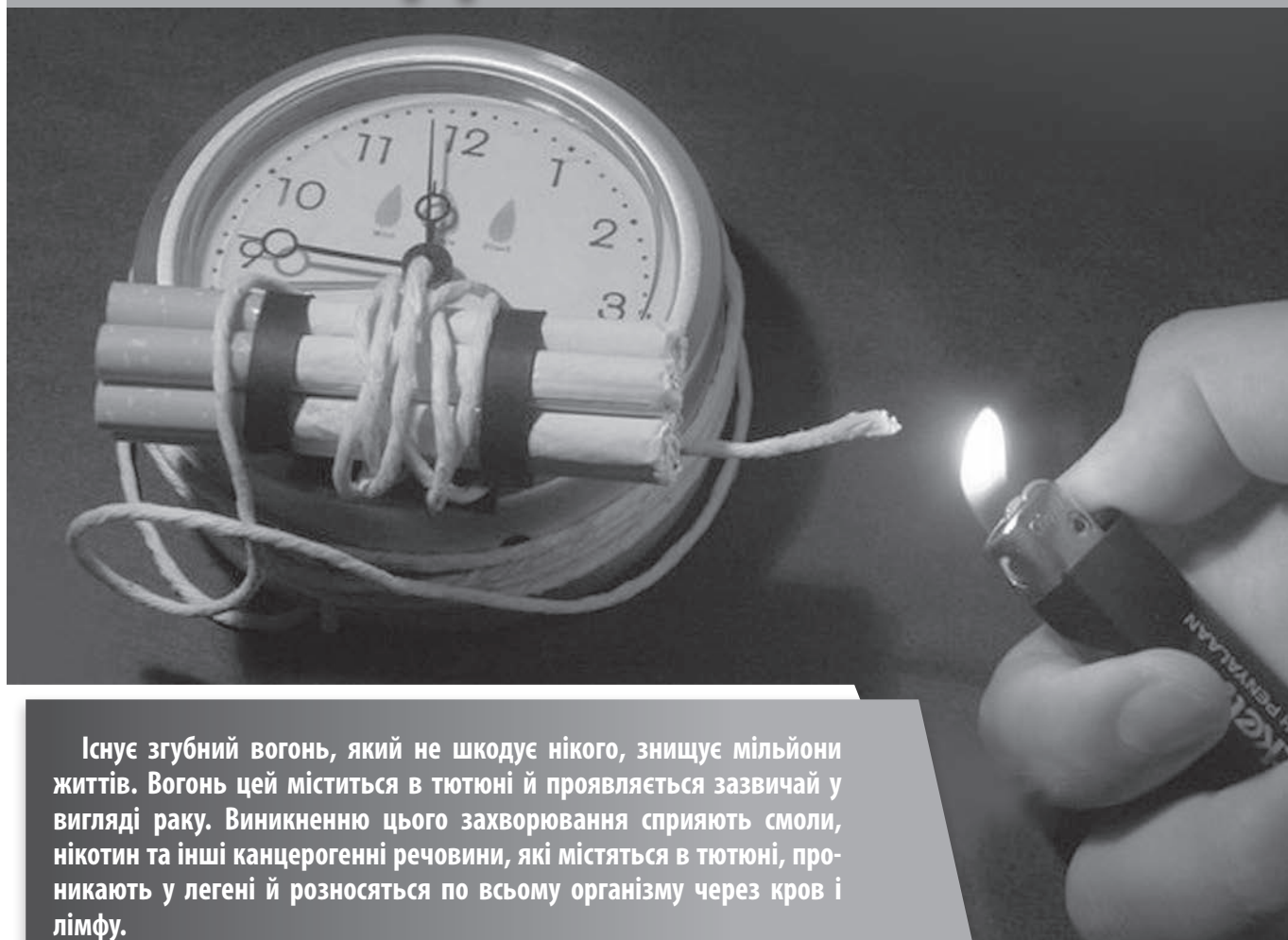
- ризик несподіваної смерті новонародженої дитини зростає удвічі, якщо мати курить під час вагітності;

- цей ризик збільшується пропорційно до кількості викурених цигарок;

- ризик смерті новонародженої дитини на першому тижні життя збільшується на 20%, якщо її мати курить.

У Швеції щороку приблизно одна дитина на тисячу новонароджених помирає несподіваною смертю з невідомої причини. Не вдалося з'ясувати, чому дитина раптом припиняє дихати. Лікарі стверджують, що раптова смерть дітей у віці від 1 місяця до 15 років спостерігається частіше, ніж смерть від раку, пороків серця чи пригод на дорогах. Лікарі вважають, що вагітні жінки недооцінюють небезпеку куріння, оскільки, незважаючи на численні антинікотинні кампанії, вони не кидають своєї поганої звички.

НЕМАЄ ДИМУ БЕЗ ВОГНЮ

Існує згубний вогонь, який не шкодує нікого, знищує мільйони життів. Вогонь цей міститься в тютюні й проявляється зазвичай у вигляді раку. Виникненню цього захворювання сприяють смоли, нікотин та інші канцерогенні речовини, які містяться в тютюні, проникають у легені й розносяться по всьому організму через кров і лімфу.

Рак шлунка, який спочатку може бути схожим на виразку, у курців виникає удвічі частіше, ніж у тих, хто не курить. Рак нижніх відділів товстої кишки, один з найбільш поширених видів раку, також уражає курців набагато частіше.

Рак верхніх дихальних шляхів і гортані виникає внаслідок дії канцерогенних (тобто тих, що викликають виникнення злоякісних пухлин) хімічних речовин, що містяться в тютюновому димі, і нерідко після хірургічного втручання жертва хвороби залишається без голосових зв'язок. Такій людині доводиться знову вчитися говорити, але її голос не схожий на нормальний людський голос. На долю курців припадає 80 % випадків захворювання раком гортані.

Коли людина затягується цигарковим димом, вона вдихає його глибоко, і він потрапляє в найвіддаленіші куточки легень. Смоли й нікотин, що містяться в димі, всмоктуються в стінки бронхів і сотні мільйонів повітряних альвеол легень. З роками бронхи й альвеоли курця дедалі більше наповнюються липкими смолами, які містять біологічно активні речовини, що викликають рак.

Війки, дрібні ворсинки, котрі вкривають слизову оболонку бронхів, своїми рухами видаляють усі сторонні часточки, здатні потрапити в бронхи. А тютюнові смоли спочатку паралізують ці ворсинки, а потім і знищують, прокладаючи таким чином собі шлях у легені. Під впливом смол з високим вмістом канцерогенів клітини, що вкривають бронхи, змінюються і з роками перетворюються на ракові. Ракові клітини з бронхів проростають у судини й через кров і лімфу розносяться в окремі ділянки тіла.

На той час, коли діагноз раку легень остаточно підтверджується, хвороба часто вже розвивається настільки, що зупинити її неможливо.

Ось чому навіть сьогодні, незважаючи на всі досягнення медичної науки, рак легень у багатьох випадках виявляється смертельним захворюванням.

І це ще не все. Куріння цигарок вважається причиною виникнення раку гортані й сечового міхура.

Уживання нюхального тютюну викликає рак порожнини рота — одну з найтяжчих для лікування злоякісних пухлин. Куріння трубки призводить до виникнення раку губи та язика.

На жаль, згубний вплив куріння поширюється не лише на самого курця. Жінки, які курять під час вагітності, можуть залишити своїм ще не народженим дітям сумний спадок: знижену масу тіла, відставання в розвитку, підвищену схильність до швидкого старіння, а також небезпеку розумової неповноцінності.

Люди, котрі живуть чи працюють поблизу курця, можуть вдихати більше отруйних речовин, ніж він сам, оскільки «побічний» дим, як це не дивно, містить утричі більше канцерогенного хімікату бензопірену, ніж «основний» дим, який потрапляє в легені курця, проходячи через фільтр.

Пасивне куріння небезпечне

У «Британському медичному журналі» описане дослідження, що тривало 14 років, у якому взяли участь 265 тис. чоловіків і жінок, які живуть в Японії. Було виявлено, що жінки, чоловіки котрих викурювали до 20 цигарок на день, піддавалися удвічі більшому ризику захворіти раком легень порівняно з жінками, чоловіки яких не курять. Якщо чоловік викурював більше 20 цигарок на день, цей ризик зростає утричі!

Чи варто дивуватися, що ті, хто не курить, вимагають дотримання свого права на чисте повітря? Найбільш передові авіакомпанії, ресто-

рани, автобусні компанії та підприємства забезпечують своїм клієнтам і працівникам здорове середовище, оголошуючи заборону на куріння. 3 листопада 1989 р. у Сінгапурі під дію заборони на куріння потрапили ресторани з кондиціонованим повітрям, стадіони, кегельбани, гімнастичні зали, громадські бібліотеки, музеї, художні галереї та більше 25 універсальних магазинів. Одним з головних доказів на користь цієї заборони було дедалі більше число фактів, які підтверджували небезпеку пасивного куріння.

Тютюновий дим нерідко викликає емфізему легень. Це одне з найбільш поширених захворювань в Америці. Емфізема, як і рак, пов'язана зі змінами в клітинах, розташованих на поверхні повітроносних шляхів у легенях. Коли ці клітини посилено розмножуються, вони починають звужувати найтонші повітроносні шляхи. Курець відчуває, що йому важко видихати. Стінки альвеол розтягуються та розриваються, створюючи все більш і більш порожнини. Під дією хімічних речовин, що містяться в тютюновому димі, їхні стінки втрачають еластичність. Оскільки куріння сприяє постійному збільшенню цих порожнин, хворі на емфізему страждають задухою, відчувають спад сили, у них знижується працездатність. Але саме на поверхні альвеол поживний кисень перетворюється на двоокис вуглецю, від якого звільняється організм. У результаті людині з вираженою емфіземою не вистачає кисню, і врешті-решт вона повільно помирає від задухи.

Висока смертність від атеросклерозу

Тепер лікарі знають, що розвитку атеросклерозу (звуження артерій за рахунок відкладення на їхній внутрішній стінці жироподібних речовин

ЗВІРОБІЙ ЛІКУЄ НЕРВИ І ПОПЕРЕДЖАЄ БАГАТО ХВОРОБ

«Бо кожне тіло, немов трава, і всяка слава людини, як квітка рослини: засохла трава – і цвіт її опав. А Слово Господнє пробуває вічно!» (1 Петра 1:24, 25).

Ефірні масла звіробою (*Hypericum perforatum*) діють заспокійливо на нервову систему, а дубильні речовини – в'яжуче на слизову оболонку травного тракту, мають протизапальні властивості та ущільнюють стінки капілярів. Трава звіробою протидіє застою жовчі в жовчному міхурі, запобігаючи виникненню жовчних каменів. Крім того, сечогінна дія звіробою полегшує видалення з організму шкідливих продуктів обміну речовин і запобігає виникненню сечових каменів.

З огляду на заспокійливі властивості звіробою, його препарати та водні витяжки можуть застосовуватися при нервовому виснаженні, станах тривоги, а в дітей – при нічному нетриманні сечі на невротичному ґрунті.

Настій звіробою отримують, заливаючи 2 столові ложки сухої трави 2-3 склянками окропу (краще в термосі).

За годину настоювання його п'ють 3 рази на день як розслаблюючий засіб після їди, а при прийомі за годину до їди настій з цієї трави стимулює виділення травних соків, справляє сечогінну дію.

Настій звіробою застосовують також зовнішньо й використовують для полоскання порожнини рота й горла, оскільки він справляє антибактеріальну й загоюючу дію.

Для лікувальних цілей збирають верхні частини рослин разом з квітками, що розпустилися. Масло звіробою застосовують при альбінізмі. Але необхідно знати: звіробій може підвищити чутливість організму до сонячних променів.

з наступним їх насиченням солями кальцію) сприяє не лише багата жирами їжа, й нікотин, і, напевно, інші хімічні речовини, що потрапляють з тютюновим димом, котрий підсилює виникнення цих відкладень. Крім того, нікотин призводить до звуження артерій. Це, разом з відкладенням жирів, призводить до зменшення просвіту артерій, що заважає кровоносним судинам пропускати достатній обсяг крові до серця, мозку, кінцівок та інших органів. З часом нерідко пошкоджуються й самі тканини. Достатньо одного маленького кров'яного згустку, що застряг у звуженій судині або спазму цієї судини, щоб трапився інфаркт міокарда, інсульт чи щоб серйозне пошкодження отримали інші органи, котрі раптово припинили омиватися кров'ю.

Особливо трагічно, коли страждає мозок. Здоровий людський мозок – це неперевершений «пристрій», здатний збирати, синтезувати та зберігати інформацію, діяти на підставі цієї інформації й навіть породжувати нові думки. Цей надзвичайний орган показує унікальність нашої індивідуальності, відповідає за нашу обізнаність і прийняття рішень. Для належного функціонування він обов'язково повинен омиватися достатньою кількістю крові, яка несе йому кисень. Атеросклероз є однією з найбільших небезпек для мозку.

Щорічно тисячі людей, більшість з яких виповнилося сорок років, помирають унаслідок апоплексичних ударів, або інсультів. Інсульти стаються, коли мозкова кровоносна судина розривається і кров потрапляє в тканину мозку або на огрубілій внутрішній поверхні кровоносної судини утворюється згусток. За будь-якої з цих умов прилив крові до однієї з ділянок мозку припиняється, що призводить до паралічу будь-якої частини тіла, а в тяжких випадках – до смерті.

Відкладення холестерину (жироподібної речовини) на внутрішній поверхні кровоносних судин, які забезпечують мозок киснем, може призвести також до слабоумства, бо ділянки мозку «голодують» і відмирають від нестачі необхідного їм кисню. Накопиченню холестерину сприяють як неправильне харчування, так і куріння. Тому курець – прекрасна мішень для ураження старечим слабоумством і гострим порушенням кровообігу мозку.

Відмовтеся від смертельної звички

Ви можете відмовитися від смертельної звички. Найкращий спосіб – припинити курити одразу ж, без ніякого поступового відвикання! Краще постраждати кілька днів і змінити стан речей раз і назавжди, ніж тягнути кілька тижнів чи місяців. Кинувши курити, ви почуватимете себе гірше перші три дні. Наприкінці п'ятого дня більшість людей відчують, що палке бажання закурити слабе й зникає. Потерпіть десять днів, і у вас усе вийде. Кажіть собі: «Я остаточно вирішив не курити, нехай допоможе мені в цьому Бог».

Саме зараз прийшов час визнати: ваш спосіб мислення й сила волі

впливають на палке бажання вашого тіла закурити. Запам'ятайте цей прямий зв'язок між розумом і тілом, бо ви зможете використовувати цей принцип у боротьбі з поганою звичкою. Пам'ятайте, що ваша непохитна рішучість і позитивний настрій впливають на ваше фізичне бажання закурити, не лише ослаблюючи його, а й допомагаючи підпорядкувати ваші вчинки розуму.

Увесь час, доки вам хотітиметься закурити, дивіться на годинник. Постежте за тим, як секундна стрілка оббігає циферблат. Незалежно від сили потягу ви, безумовно, зумієте утриматися від куріння протягом звичайних шістдесяти секунд. Після першої хвилини ви зможете протриматися ще одну. Звичайно ж, зможете. Але зверніть увагу ось ще на що. Коли мине третя хвилина, ви, певно, відчуєте, що непереборне бажання досягло своєї межі й починає слабнути. Вам знадобиться уся ваша витримка, але кожна додаткова година й кожний новий день будуть зміцнювати вашу рішучість і вашу волю. Ми пропонуємо вам неухильно слідувати деяким правилам, щоб подолати найгостріші приступи бажання закурити й зуміти рухатися вперед – до нового життя (регулярність – неодмінна умова).

- 2-3 рази на день приймайте теплу ванну протягом 15-20 хв.

- Відпочивайте, скільки знадобиться, особливо протягом першого тижня.

- Випивайте по 6-8 склянок води між основними прийомами їжі.

- Їжте та лягайте спати в певні години (добре, якщо ви зможете спати по 8 годин на добу).

- Після їжі виходьте на свіже повітря: гуляйте, глибоко дихайте 15-30 хв.

- Не вживайте спиртного, чаю, кави або напоїв, що містять колу. Намагайтеся уникати прийому будь-яких заспокійливих і стимулюючих препаратів. Якщо захочеться попити гарячого, пийте «кавовий напій» зі злакових.

- Уникайте спецій, будь-яких видів м'яса, жирних та гострих соусів і підлив, смаженого, жирного. Усе це пробуджує палке бажання закурити. Це стосується й солодощів.

- Неодмінно їжте (у будь-якій кількості) фрукти, злакові, овочі й горіхи.

- Під час кожного основного прийому їжі з'їдайте 1-2 столові ложки пророщеної пшениці. Це додатково забезпечить вас комплексом вітамінів групи В, які позитивно вплинуть на вашу нервову систему.

- Не менше 3 разів на день «провітруйте» легені, роблячи глибокі вдихи й видихи 10 разів поспіль. Чим частіше це робити, тим більше користі. Вийдіть на вулицю або станьте біля відчиненого вікна, покладіть долоню на верхню частину живота й вдихніть так глибоко, щоб живіт відштовхнув долоню.

- Просіть допомоги в Бога. Це найважливіша частина усієї програми. Якщо ви ніколи раніше не молилися, саме зараз настав час цього навчитися. Небеса допоможуть кожному чоловікові й кожній жінці, котрі вирішили відмовитися від куріння тютюну. Віддайте свою волю Богові. Якщо ви на боці Бога, ви ніколи не зазнаєте поразки.

Рецепти

САЛАТ ІЗ КВАСОЛІ З НАСІННЯМ

Склад: 1 склянка сухої квасолі, 2 цибулини, 2 солоних огірки, 2 ст. ложки очищеного соняшникового насіння, 2 ст. ложки нерафінованої соняшникової олії, зелень петрушки чи кропу.

Квасоллю замочити з вечора, зварити до готовності, нарізати або перекусити через м'ясорубку. Цибулю підсмажити до золотистого кольору, попередньо дрібно порізавши її ножом. Огірки також дрібно нарізати. Усі інгредієнти перемішати, додати насіння, олію, посолити за смаком, зверху прикрасити свіжою зеленню.

ПИРІГ ЛИМОННИЙ

Тісто: 4 склянки білого борошна або борошна 1 ґатунку, ¾ склянки олії, ¾ склянки молока, 50 г дріжджів, ½ склянки пшеничних висівок.

Начинка: 3 склянки води, 1 лимон, ¾ склянки меду або родзинок.

Зварити у воді (протягом 30 хвилин) лимон зі шкіркою. Розрізати зварений лимон навпіл і вичавити м'якоть, видаливши шкірку й кісточки. Змішати лимонну масу з медом або додати родзинки.

Замісити тісто. Воно вийде трохи крутим, але потрібно його добре вимісити. Розділити на 2 частини. Одну частину розкочати на деко тонким шаром розміром 20х30 см, змастити начинкою. Другим шаром тіста накрити начинку. Защипнути краї. Залишити на 30 хвилин. Випікати в духовці при температурі 200°C 30-35 хвилин.

ХЛІБНИЙ СУП

Склад: 10-15 кубиків підсушеного чорного або білого хліба, капуста, зелень.

Покладіть у тарілку сухарики, покришіть дрібно зелену цибулю, свіжу капусту, залийте окропом, додайте будь-яку зелень: петрушку, кріп. Накрийте тарілкою на 5-7 хвилин. Можна натерти вареного буряка – буде червоний борщ.

КОТЛЕТИ З КАПУСТИ

Склад: ¼ головки капусти, 2 ст. ложки манної крупи, сіль за смаком, 4 ст. ложки панірувальних сухарів.

Капусту дрібно нашаткувати, посолити, перетерти руками, викласти на сковороду й тушувати 5 хвилин. Додати манку, добре перемішати, додати трохи води й тушувати під кришкою ще 5-7 хвилин. Коли капуста стане м'якою, остудити її, зліпити котлети, обваляти в панірувальних сухарях і запекти в духовці.

Християнський радіотелецентр

«ГОЛОС НАДІЇ»

Увага! З 1 вересня 2010 року змінився розклад трансляції програм РТЦ «Голос Надії»

Слухайте нас на Першій програмі Українського радіо:

Субота 17:30-17:45
Неділя 08:55-09:00;

Другій програмі Українського радіо «Промінь» (FM 105):

Понеділок 11:55-12:00
Вівторок 18:15-18:30

04071 Київ-71, а/с 36,
Голос Надії

Оздоровительный центр
«Новая жизнь»

Вы устали от городской суеты и хотите отдохнуть? Вы ищете счастья и покоя? Может, вам надоело принимать лекарства, которые не помогают?

В оздоровительном центре «Новая жизнь» вы сможете восстановить силы, обрести душевное равновесие и улучшить ваше здоровье. А также узнаете о простых методах лечения и профилактики многих заболеваний.

Оздоровительная программа, предлагаемая у нас, направлена на лечение причин заболеваний посредством простых изменений в образе жизни. Эта программа проводится в странах Европы, Америки, Азии, а также в Австралии и доказала свою эффективность в лечении и профилактике заболеваний:

- сердечно-сосудистой системы (гипертония, атеросклероз, инсульт и др.)
- опорно-двигательного аппарата (артриты, артрозы, остеохондроз и др.)
- пищеварительной системы (гастриты, язвы, колиты)
- дыхательной системы (бронхиты, ангины, гайморит)
- эндокринной системы (диабет, болезни щитовидной железы, ожирение и др.)
- иммунной системы (рак, ревматизм, ОРЗ и грипп и др.)
- нервной системы (депрессии и психо-эмоциональное напряжение).

www.n-life.org

тел. 0935598670

0975518450

(0512) 510 417

Наш адрес: ул. Набережная, 2А,
с. Кирьяковка, Николаевский район,
Николаевская область, Украина, 57125

Лист до редакції

Під Божою охороною

Мені 85 років. Маючи багатий життєвий досвід, я дійшов висновку, подібно до Соломона: «Бога бійся, і чини Його заповіді».

Справді, найголовніше в житті людини – її стосунки з Богом. Господь – наш Спаситель, наш Друг, наш Охоронець.

Я пройшов усі дороги Вітчизняної війни, побував на суші й на морі, та скрізь тримався за руку Божу, і Господь мене ніколи не залишав у біді.

Нещодавно я потрапив до лікарні, бо багато вже у своєму віці маю хвороб. З собою, як завжди, взяв Біблію – сам читаю і людям, охочим до слухання, розповідаю про Божє Слово. Якось я прийшов після процедур до палати, ліг на своє ліжко біля вікна й міцно заснув. Бачу уві сні себе на березі озера Світаязь, а навкруги гарно, сонячно, хвилі грають блакитними фарбами. І тут з небес спускається ангел у білому вбранні й каже мені: «Іване, швидко йди з цього місця, бо сюди наближається диявол». Я злякався, прокинувся від сну й пішов умитися.

Тієї ж миті на мою подушку з висоти впала величезна рама, скло якої розлетілося по всій палаті. Виявилося, що раму поставили й забули прибити. Якби я лежав на ліжку, думаю, сьогодні нікому було б писати цей лист до редакції.

Так Господь не вперше врятував мене від смерті. Слава Йому!

Іван Григорович Кассало
м. Камінь-Каширський, Волинської обл.

Заокська Духовна Академія
запрошує Вас відвідати унікальну програму:

Відоме питання Пилата «Що є істина?» сьогодні набуває особливої гостроти. Як відомо, останнім часом не визнаються жодні авторитети, духовні та моральні цінності. До того ж людство потерпає від надзвичайних, глобальних, екологічних та соціальних катастроф, перед якими людина виявляється майже безсилою. У результаті майбутнє вимальовується в доволі похмурих фарбах. Де шукати вихід? Ведучі даної програми пропонують аргументований біблійний погляд на запити сучасника, зосередивши увагу на Тому, Хто є «Шлях і Істина і Життя».

з 19 лютого по 12 березня 2011 року
СУПУТНИКОВА ПРОГРАМА
ЧЕКАЙТЕ НА ЗАПРОШЕННЯ

у режимі on-line на сайтах:
www.tvhope.net
www.hopechannel.info
www.adventist.org.ua

на супутниковому телеканалі "Надія"
з 4 по 12 березня
Початок прямого ефіру – 18:00

Налаштування супутникової антени телеканалу "Надія":
Hope Channel Europe, Супутник: Hotbird 6, Frequency: 11642.00MHz,
Symbolrate: 27.500, Polarization: Horizontal, FEC: 3/4.

Телеканал "Надія" пропонує:

Закон и благодать.
Два берега одной реки.

38 грн. + доставка

Чи вважаєте ви гріхом
списувати на уроках?
А що Господь називає
словом «гріх»?

Ведучий Віктор Алексєнко
доводить, що милість Бога та Його
Закон гармонійно поєднуються
в житті християнина.

Щоб замовити цю та іншу
продукцію, пишть:

zakaz@hopechannel.info

Поштова адреса:

Телеканал «Надія»
а/с 36, м. Київ, 04071

Замовлення дисків по телефону

0 800 50 157 80

Дзвінки безкоштовні

Наша адреса:

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Віліна Меркулова

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Олена Білоконь, Інна Джердж

Дизайн та верстка: Юлія Смаль

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003